

SABRAH AGEE

Detectivul îndrăgostit

**Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI**

ALCRIS

Romance

CAPITOLUL 1

Era aproape miezul nopții când Jenkins Megraw pleacă de la spitalul unde lucra ca voluntară. Zâmbi, amintindu-și că fiul ei, Jason, urma să vină în weekend de la școala militară, dar zâmbetul i se transformă imediat în grimasă gândindu-se la sacoșa plină cu rufe murdare pe care acesta le aducea în mod obișnuit la spălat.

— Fir-ar să fie! Nu mai am detergent.

Cum tocmai trecea pe lângă un complex comercial, observă că magazinul cu autoservire mai era încă deschis, așa că parcă mașina și intră. I se păru oarecum ciudat, pentru că, deși ușa era deschisă și luminile aprinse, nu era nimeni la casele de marcat. „Or fi cu toții în spate, “ se gândi ea, îndreptându-se repede spre raionul cu detergenți. Abia la capătul culoarului observă un bărbat.

— Bună seara! Începusem să cred că nu mai e nimeni aici.

— Fugi! veni răspunsul, răgușit.

Jenkins șovăi! Cum adică „Fugi?” Apoi, înțelegând imediat, se răsuci pe călcâie, dar se trezi față în față cu un individ mascat care țintea un pistol spre ea.

— Aruncă geanta jos! îi ordonă acesta, cu o voce aproape melodioasă și feminină, conducând-o apoi, cu pistolul în spate, în fundul magazinului.

Acolo era un alt individ mascat și bărbatul care încercase s-o avertizeze și care avea mâinile legate.

— Ți-a făcut ceva? întrebă bărbatul legat, pe chipul lui frumos – atât de frumos cum Jenkins nici nu-și amintea să fi văzut vreodată – citindu-se îngrijorarea.

— Nu. Mi-a luat geanta, dar...

— Gura! se răsti celălalt individ mascat, de statură mare și având, spre deosebire de primul, o voce clar masculină. Doar nu sunteți la o reuniune între prieteni!

Leag-o și pe ea! se adresă imediat compicelui său pe care Jenkins începuse deja să-l catalogheze drept o „ea”.

— Întinde mâinile! se execută imediat mascatul mai firav, având

pregătit cablul unui prelungitor. Fă exact ce-ți spune și s-ar putea să nu pățești nimic.

Acel „s-ar putea” nu era deloc în măsură s-o liniștească. În timp ce era legată, Jenkins văzu ochii atacatorului ei, prin fantele cagulei și i se păruse ciudat de familiari. Strânsoarea bruscă din jurul încheieturii mâinilor îi întrerupse însă șirul gândurilor.

— Îmi pare rău, se scuză mascatul spre marea surprindere a lui Jenkins, ca reacție a tresăririi ei de durere.

Bine legați, cei doi prizonieri fură conduși spre zona destinată numai accesului personalului și împinși în cele din urmă într-o încăpere frigorifică pentru păstrarea cărnii.

Unul din atacatori agăță o frânghie de singurul cârlig rămas liber, neocupat cu hălci de carne și fixă de capătul acesteia încheieturile mâinilor deja legate ale bărbatului făcut prizonier, astfel încât, deși acesta rămase cu picioarele pe podeaua din beton, corpul îi era bine întins, cu mâinile ridicate deasupra capului.

Jenkins își așteaptă rândul îngrozită, când se simți brusc înșfăcată și atârnată cu încheieturile mâinilor deasupra capului bărbatului, apoi forțată, prin strângerea frânghiei trecute prin cârlig să se ridice pe vârfuri, cu brațele în jurul gâtului acestuia și cu fața înfundată în pieptul lui. După care, se auzi un zgomot înfundat care anunța închiderea ușii camerei frigorifice.

— Calmează-te! Au plecat, spuse bărbatul.

Cum să se calmeze? Cu brațele în jurul gâtului acelui străin, atârând de cablul ce-i ținea legate încheieturile mâinilor, abia atingând podeaua cu vârfurile degetelor de la picioare, se zvârcolea neputincioasă la pieptul lui lat.

— Crezi că se mai întorc?

— Mă-ndoiesc. Probabil sunt deja departe. Dacă ai fi venit cinci minute mai târziu...

— Trebuie să scăpăm cumva de aici, spuse ea încercând să tragă cablul care-i lega mâinile, dar nereușind astfel decât să-l strângă și mai dureros.

— Păstrează-ți forțele. Nu putem scăpa decât dacă ne ajută cineva, așa

că n-avem altceva de făcut decât s-așteptăm.

— Dar asta poate dura la nesfârșit...

Nici ei înseși nu-i plăcea acel tânguit, dar nu se putuse abține; cablul acela o tăia deja la mâini și amortise.

— Poliția patrulează des în această zonă. Sunt sigur că vor observa că luminile sunt aprinse și că este ceva în neregulă.

— Poți fi sigur că asta nu se va întâmpla. Niciodată nu dai de un polițist când ai nevoie. Scuză-mă, continuă ea nedumerită, auzindu-l râzând, dar așa cum spânzurăm amândoi de cârlig în această cameră frigorifică, veselia ta mi se pare cam ciudată.

— M-a amuzat remarca ta despre polițiști.

— Nu mi se pare nostimă.

— Știu, dar... permite-mi să mă prezint. Sunt detectivul R.D.Tracy, de la Departamentul Stupefiant din Birmingham.

— Ești polițist?

„Grozav”, se gândi ea. „Am să atârân aici cu acest om cine știe cât timp și deja l-am insultat”.

— Te rog să mă scuzi. N-am vrut...

— Nu-ți face griji. Sunt obișnuit.

— Ce făceai aici când au venit acei indivizi să jefuiască magazinul?

— Responsabilul de noapte îmi este prieten și soția lui tocmai a născut. Cum eram liber, îi țineam locul.

Magazinul se închide la ora douăsprezece noaptea și tocmai vroiam să încui, când m-au atacat. Apoi ai apărut tu și n-am putut face nimic. Grozav polițist!

— Nu te învinovăți, Arty, se putea întâmpla...

— R.D.

— Poftim?

— Numele meu nu e Arty, ci R.D.Tracy – adică inițialele de la Ross Dylan Tracy.

— Așadar, tu ești detectivul Tracy?

— Da.

— O mulțime de oameni îți spun...

— Ross. Mi se spune Ross!

— Înțeleg... „Fără niciun pic de simț al umorului”, se gândi ea.

Din ce în ce mai pesimistă, Jenkins încercă să-și schimbe poziția, căutând zadarnic o cât de mică alinare a disconfortului său.

— Pune-ți picioarele în jurul taliei mele.

— Ce să fac?!

— Nu te indigna. Nu sunt impertinent, dar m-am gândit că, în felul acesta, îți poți relaxa puțin brațele.

Da, avea perfectă dreptate; el, cel puțin, stătea cu picioarele pe podea, pe când ea abia dac-o atingea cu vârfurile degetelor și mâinile o dureau din ce în ce mai tare.

— Bine, voi încerca.

Nu reuși: pe de-o parte, din cauza fustei strâmte, iar pe de alta, din cauza înălțimii lui.

— Nu pot, ești prea înalt.

— Desfă-ți picioarele.

— Ce-ai spus?

— Dacă te ridic pe genunchi, cred că vei putea s-ajungi.

— Ah, da...

Ce naiba era cu ea? De ce orice spunea acest individ i se părea... Gândul îi rămase suspendat undeva simțindu-i genunchiul strecurându-se între picioarele ei.

— Ușor, șopti el, ridicând cu grijă genunchiul. Acum ajungi?

— Da, cred că da.

Fusta, ridicată până deasupra coapselor, nu mai constituia un impediment și, într-adevăr, cu picioarele în jurul taliei lui, încheieturile mâinilor și umerii i se relaxară în mod considerabil.

— Acum e mai bine?

— Da, mulțumesc. Apoi, preocupată mai mult de fusta care i se ridicase până în talie, ceea ce spera ca el să nu observe, spuse fără să gândească: Dumnezeuule, ce mare ești!

— E vorba de gene, răspunse el râzând.

— Domnule detectiv Tracy, când am spus asta nu m-am referit...

— Da, e vorba de gene; eu, fratele meu, tata, bunicul, toți avem peste un metru optzeci înălțime.

— Da... desigur... E frig aici, încercă ea să schimbe subiectul.

— Dar suntem într-o cameră frigorifică.

— Nu știam; cu așa un spirit de observație, trebuie să te faci detectiv.

— Mereu ești atât de nostimă?

— Da, mă amuz grozav, mai ales când sunt la un pas de moarte.

— Continuă să vorbești. Te vei simți mai bine. Cum te numești?

— Jenkins Jackson Megraw.

— Jenkins Jackson Megraw... Ce nume neobișnuit.

— Jackson e numele de fată.

— Așadar, ești căsătorită.

— Divorțată. Acum optsprezece luni soțul meu a hotărât că secretara sa în vârstă de douăzeci și doi de ani e preferabilă soției. Dar tu?

— Nu știu, nu i-am văzut secretara.

— Foarte nostim. Noroc că am mâinile legate.

— Sunt necăsătorit și nu intenționez să-mi schimb starea civilă.

— Inteligent din partea ta. Și mie mi-a fost de-ajuns o dată. Nu...

Deodată, simți ceva ciudat, ca un fel de zbârnâit într-o anume zonă de mare sensibilitate a trupului său, un zbârnâit care părea să vină de la el.

— Ce faci?!

— Scuză-mă. Pagerul este modul de vibrare. Dar, dacă e Gilly, atunci pregătește-te să repete apelul de câteva ori.

— De câte ori?

— Ei bine, se știe că prietena mea nu renunță niciodată decât după ce sună de cinci sau șase ori. Așa că... distracție plăcută! Adică, nu, iartă-mă, n-am vrut să spun asta. Se pare că, într-adevăr, era Gilly. Și, scuzându-se la fiecare apel, detectivul Tracy nu făcea decât să accentueze penibilul acelui chin.

— Mi-a înghețat nasul, mormăi Jenkins după câteva clipe de tăcere.

— Lipește-ți fața de gâtul meu ca să te încălzești.

Era tentant, dar gestul putea părea prea intim. Și totuși, îi era atât de frig, încât, ezitând, își lipi totuși fața de gâtul lui cald.

„Dumnezeule, ce bine miroase!” se gândi ea. Apoi, simți ceva tare în dreptul tâmpiei.

— Porți cercei?

— Da, face parte din uniformă. Doar ți-am spus că lucrez la secția Stupefiantă.

— Înțeleg...

Jenkins încercă să reconstituie în minte figura lui. Își amintea că era înalt, brunet, frumos... deosebit de frumos. Își amintea, de asemenea, de ochii lui de un albastru atât de intens cum nu mai văzuse, cu gene atât de dese și negre de parcă erau artificiale, și de părul lui lung și negru strâns în coadă.

— Și părul lung face parte din uniformă?

— Da. Te deranjează dacă îmi încălzesc și eu nasul la gâtul tău?

— Nu, te rog...

Cum putea refuza, având în vedere situația lor?

Căldura respirației lui o înfiora. Se gândi că putea fi o reacție normală la frig, sau poate din cauza fricii...

Oricum, fără nicio legătură cu faptul că stătea strâns lipită de un necunoscut care arăta extrem de bine și de viril.

— Oare vom rămâne aici toată noaptea?

— Este posibil. Dumnezeule, ce frumos miroși! spuse el, îngropându-și fața și mai mult la gâtul ei.

— Și... tu.

Îi venea să râdă. Atârnau ca niște hălci de carne și vorbeau ca niște puști la prima întâlnire. După cum îi simțea obrazii mișcându-se, știa că și el se amuza.

— Mi-ar fi plăcut să... începu el, dar zgomotul ușii camerei frigorifice deschise cu putere și lumina unei lanterne proiectate asupra lor îl întrerupseră.

— Al naibii să fiu! Se auzi o voce amuzată, din spatele lanternei. Vino, Joe! Trebuie să vezi asta!

CAPITOLUL 2

Pe unul din locurile din spate ale mașinii de poliție, Jenkins își freca încheieturile mâinilor. Totodată, evita astfel să-l privească pe detectiv.

Situația fusese și-așa destul de jenantă. Nu numai că polițiștii o văzuseră cu fusta ridicată până la talie și cu picioarele în jurul detectivului Tracy, dar imediat ce-au fost eliberați, s-a zăpăcit atât de tare, încât acesta a trebuit s-o roage – nu numai o dată, ci de două ori –

să-și dea jos picioarele. Nici acum nu putea uita rânjetele polițiștilor.

— Te simți bine? o întrebă Ross, examinându-i mâna cu blândețe!

Jenkins încuviință din cap, apoi observă urmele adânci, până în carne de la încheieturile mâinilor lui.

Nu-și dăduse seama până acum cât de dureros trebuie să fi fost pentru el să stea atât de mult timp cu mâinile ridicate.

— Dar tu?

— Am trecut prin altele și mai rele.

— Din fericire, vorbi polițistul care-i găsisese și care stătea acum pe scaunul din față al mașinii, eu și Joe am observat luminile aprinse în magazin și ne-am hotărât să verificăm. Ați fi putut să mai rămâneți acolo încă trei sau patru ore, până v-ar fi găsit cineva.

— Da, Ed. Vă rămân dator, ție și lui Joe. V-aș propune chiar pentru a fi citați prin ordinul de zi pentru merit.

— Nu e nevoie, Ross. Doar faptul de-a te fi văzut legat acolo ca un curcan pentru Ziua Recunoștinței este o recompensă suficientă pentru noi. Cum ați ajuns în această încurcătură, doamnă?

— Mă-ntoarceam acasă de la spital și m-am oprit să cumpăr o cutie cu detergent.

— De la spital? Ești asistentă medicală? întrebă Ross.

— Nu. Mângâi copiii.

— Ce faci?

— Lucrez ca voluntară la secția nou-născuți a spitalului St. Agnes, explică ea, amuzându-se de expresia lui uluită. Experții consideră că nou-

născuții care prezintă riscuri au șanse mai mari de supraviețuire dacă sunt mai mult în contact cu o persoană care să-i mângâie și să-i dezmierde. Asistentele medicale sunt deja foarte ocupate, așa că voluntari ca mine vin să mângâie acești copii.

— N-am auzit niciodată de așa ceva.

— Programul durează de mult timp. Și mie îmi place să lucrez cu acei bebeluși minunați.

— Trebuie să fie foarte greu când unul din ei nu mai supraviețuiește.

— Încă n-a trebuit să mă confrunt cu așa ceva. Aș fi distrusă.

— Vei rezista, spuse Ross îmbrățișând-o. Ești o femeie puternică.

Ceasul mare de pe perete arăta ora trei dimineața.

Jenkins stătea de aproape o jumătate de oră într-un scaun plăcut, în timp ce Ross discuta cu ofițerii de poliție care se ocupau de acel caz de jaf. Profită de această așteptare pentru a-l studia mai bine pe Ross.

Era într-adevăr cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată, pe ecranele cinematografelor și în realitate.

Până și cerceul pe care-l purta, accesoriu pe care îl considerase întotdeauna ridicol pentru un bărbat, lui îi dădea un aer exotic. Se-ntreba câți ani putea să aibă:

douăzeci și cinci? Treizeci? Oricum, nu mai mult de treizeci și cinci. Păcat că ea nu era mai tânără cu zece ani.

— Vor să discute cu tine, acum, spuse Ross, ajutând-o să se ridice.

Gestul acesta, care parcă vroia să sublinieze diferența de vârstă dintre ei, o irită.

Ross o prezintă locotenentului Chuck Llewellyn.

— Mulțumesc pentru răbdarea de care ați dat dovadă, doamnă. Cred că Ross ne-a spus tot, dar poate credeți c-ar mai fi ceva care să ne ajute.

Jenkins tocmai începuse să spună că nu mai are nimic de adăugat, când își aminti brusc de ochii atacatorului ei.

— Știți, este posibil să cunosc pe unul dintre spărgători. Sau, poate chiar pe amândoi.

— Cum?! Întrebară deodată Ross și locotenentul.

— Tocmai mi-am amintit că atacatorul meu – mă rog, nu al meu, dar cel ce îndrepta arma asupra mea – părea o figură cunoscută. Acum, îmi dau seama de ce.

— Luați loc, doamnă Megraw și spuneți-mi ce știți.

— Lucrez ca voluntară la Secția pentru nou-născuți a Spitalului St. Agnes.

— Mângâie și dezmiardă copii, interveni Ross, zâmbind.

— Ce face?!

— Îți explic mai târziu. Continuă, Jinx! și-i făcu semn cu ochiul, conspirativ.

Îi spusese „Jinx” și, nici ea nu știa de ce, numele acesta îi făcea enorm de multă plăcere.

— Continuați, doamnă Megraw.

— Acum câteva săptămâni, a fost adus un copil. Mama lui, o adolescentă, se droghează. Copilul era subponderal și prezenta, desigur, aceeași dependență.

— Și ce legătură are cu...

— Încerc să vă spun că sunt aproape sigură că persoana care avea arma îndreptată asupra mea era mama copilului.

— Bine, dar nu erau mascați?

— Ba da, dar cred că i-am recunoscut vocea și i-am văzut ochii. Sunt foarte neobișnuiți: unul este verde și unul căprui.

— Ce părere ai, Tracy? Întrebă locotenentul. Este posibil ca unul dintre atacatori să fi fost o femeie?

— Sigur. Ți-am spus că unul din ei era mic de statură.

— Comparativ cu tine, toți sunt mici. Apoi, adresându-i-se din nou lui Jenkins: spuneți c-aveți impresia că-i cunoașteți pe ambii atacatori.

— Da, dar nu sunt sigură, pentru că pe el nu l-am văzut decât o dată. Cred că e tatăl copilului.

— Îl puteți descrie?

Jenkins închise ochii și-ncercă să-și amintească figura bărbatului pe care-l văzuse la spital.

— Tip caucazian, în jur de treizeci de ani, înalt, cu o constituție

puternică. Îmi amintesc c-avea un tatuaj pe mână - destul de stângaci desenat, dar nu-mi amintesc ce reprezintă.

— Știți cum îl cheamă?

— Nu.

— Dar fata?

— Blondă, cu un ten deschis, în jur de șaptesprezece ani, foarte slabă, numai piele și os. Știu că mi-a fost foarte milă de ea.

— Știți cum o cheamă?

— Jenny, parcă... nu, nu Jenny, dar ceva asemănător... știu. Ginger - Ginger Graham. Îmi amintesc că prietenul ei îi spunea Gigi. Asta e tot ce știu, dar puteți afla mai multe din registrul de la spital.

— Îmi pare rău c-a trebuit să treceți prin asta, doamnă

Megraw, dar ne-ați fost de mare ajutor. Am să chem pe cineva să vă ducă acasă.

— O duc eu acasă. Trimite doar pe cineva să-i ducă mașina.

— Îmi pare rău, Ross, dar am nevoie de tine la locul faptei.

— E-n regulă, pot conduce. Am să vă rog să mă duceți doar până la mașină.

— Cum doriți. Puteți merge cu Ross până la magazin, fiindcă el oricum trebuie să fie acolo.

Porniră, când Ross făcu o grimasă.

— Pagerul. Așteaptă-mă o secundă.

Jenkins îl privi intrând în grabă într-un birou gol și telefonând; îi aruncă o privire, îi zâmbi, apoi se întoarse cu spatele pentru a vorbi nestingherit.

Era ora patru dimineața și se simțea foarte obosită.

— Ed! îl strigă ea după o ușoară ezitare, pe polițistul care-i salvase și care tocmai trecea pe acolo.

— Doamnă Megraw! Încă mai sunteți aici?

— Din păcate, da. Detectivul Tracy îmi promisese că mă conduce până la mașina mea, dar se pare că e ocupat. M-ați putea duce dumneavoastră?

— Trebuie să fie prietena actuală, mormăi Ed, aruncând o privire în birou. Nici nu știu cum se mai descurcă, atât de multe sunt. Vă rog, nu luați în seamă ce-am spus. Veniți, doamnă Megraw, îmi face plăcere să vă

conduc.

— Mulțumesc Ed, și pentru că m-ai adus până aici, și pentru că m-ai salvat din încăperea frigorifică, spuse

Jenkins coborând din mașina poliției.

— Cu plăcere, doamnă Megraw. A fost o simplă misiune în cadrul orelor de serviciu.

După ce Ed plecă, Jenkins observă în jurul magazinului banda galbenă pe care scria „Locul crimei – Accesul interzis”.

„Fir-ar să fie! Am rămas fără detergent”, mormăi ea nemulțumită. Apoi, văzu o mașină roșie sport venind în viteză și oprind lângă a ei.

— M-ai speriat! strigă ea, când Ross coborî.

— De ce nu m-ai așteptat?

— Erai ocupat și ofițerul Patehes s-a oferit să mă conducă. De ce?

— Vroiam doar să-mi iau rămas-bun, spuse Ross după o scurtă ezitare, mutându-se stânjenit de pe un picior pe altul.

— Ah, da... La revedere, domnule detectiv Tracy. Mi-a făcut plăcere să te cunosc; a fost o experiență inedită.

— Același lucru îl pot spune și eu. Dacă pot face ceva pentru tine, te rog să-mi spui.

— De fapt, ar fi ceva ce-aș dori să te rog...

— Spune.

— Ai putea, te rog, să treci dincolo de banda galbenă și să-mi aduci o cutie cu detergent? Pentru asta venisem aici...

— Ce marcă?

— „Kleen” cu apret.

Cum plecă, Jenkins se rezemă de mașină, gânditoare.

Dac-ar fi fost mai tânără, sau dacă el ar fi avut cu câțiva ani mai mult... Ei, ce-ar fi făcut?!

Închise ochii. Un bărbat ca Ross Tracy poate avea orice femeie și nici nu s-ar uita la una ca mine. Și chiar dac-ar face-o, știa foarte bine din experiență că fiul ei i-ar pune în cale numai obstacole. „Dar cel puțin pot să-mi doresc” șopti ea.

— Dorința ta e ordin pentru mine, spuse Ross. Iartă-mă, n-am vrut să te

sperii. Poftim detergentul. Ce este? Nu acesta e cel pe care îl vroiai? continuă el, văzând că tot nu primește niciun răspuns. Îl pot duce înapoi și...

— Nu! Nu! Ești exact... adică este exact ce-mi doream.

Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot, Ross.

— Pentru nimic.

Cum se urcă în mașină, Ross îi bătău în geam, făcându-i semn să-l lase în jos.

— Ai grijă cum conduci.

— Da, voi avea.

— Jinx!

— Da?

— Nu, nimic, se răzgândi el.

— Bine, plec.

Ross deschise portiera și, vâându-și capul în mașină, o sărută pe obraz.

— Ai grijă, Jinx!

Jenkins închise fereastra și porni motorul. După ce ieși din parcare și ajunsese la șosea, privi în oglinda retrovizoare și-l văzu tot acolo unde îl lăsase, uitându-se după ea.

CAPITOLUL 3

Jason sosi acasă la ora șapte dimineața, lăsându-și ca de obicei, sacoșa cu lenjeria murdară. Ascultă povestirea mamei sale, mormăi din când în când „serios?”, apoi plecă la prietena lui.

Cum plecă Jason, Jenkins își chemă cea mai bună prietenă a ei, Tish Armstrong și-i povestește aventura.

- Este într-adevăr incredibil. Cum ai spus că-l cheamă pe detectiv?
- Ross Dylan Tracy. Majoritatea îi spun Ross.
- Și arată chiar atât de bine?
- Este cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată.
- Hai, îmbracă-te repede.
- De ce? Unde mergem?
- La secția de poliție. Vreau să-l văd și eu.
- Ești nebună! Nu merg nicăieri.
- Atunci, se pare că va trebui să-ți aștepți până începeți să ieșiți împreună.
- Tish, n-are mai mult de treizeci și cinci de ani și arată ca o vedetă de cinema.
- Și?
- În niciun caz nu s-ar arăta interesat de mine.
- De ce nu?
- În primul rând, sunt prea bătrână pentru el.
- N-ai decât treizeci și nouă de ani.
- Săptămâna viitoare împlinesc patruzeci. Nu-l pot interesa.
- De ce nu? Arăți grozav, Jenkins. Ești inteligentă, plină de umor și majoritatea femeilor ar vrea să fie ca tine.
- Să nu uităm tenul meu. N-aș spune că majoritatea femeilor și-ar dori să-și arate ca o găină pestriță.
- Bine, ai câțiva pistrui...
- Câțiva?! Nu există milimetru de piele liber!
- Și ce dacă? Pistruii sunt drăguți și nostimi.
- La copilași, poate. În niciun caz la o femeie de vârstă mijlocie. Și, admitând că, prin cine știe ce minune, detectivul s-ar arăta interesat de

mine, Jason n-ar accepta niciodată.

— Mai devreme sau mai târziu, Jason va trebui să înțeleagă că relația dintre tine și tatăl lui este încheiată definitiv. Fantezia aceasta, că puteți redeveni o familie, nu e sănătoasă pentru el și nici corectă pentru tine.

— Știu... ai dreptate. Am încercat să-l fac să vadă realitatea, dar refuză să admită. Și apoi, chiar dacă Jason n-ar crea probleme, după tot prin ce-am trecut în ultimii doi ani, ultimul lucru de care am nevoie este un bărbat care să-mi complice viața. Și, în definitiv, după cei cincisprezece ani cât am fost împreună cu Jake, nu e chiar atât de rău să fiu singură.

— Câteodată, tare-aș vrea să iau un băț și să-l bat pe Jake Megraw. Din cauza lui, nu mai ai încredere în niciun bărbat.

— Având în vedere c-am fost părăsită chiar de cel ce promisese să mă iubească și să mă cinstească până la moarte, nu cred că sunt de condamnat.

— Nu, dar mă enervează că ticălosul încă te mai influențează. I-aș suci pur și simplu gâtul.

— Nu eu voi fi cea care să te opresc...

Încă mai râdeau, când Jason apăru în bucătărie.

— Ce-i atât de nostim? V-am auzit din garaj – parcă sunteți niște găini care cotcodăcesc.

— Chiar discutam despre un cocoș bătrân, spuse Tish, făcând semn cu ochiul spre Jenkins.

— Cum adică?

— Ne prosteam, spuse Jenkins ridicându-se și îmbrățișându-l. Vrei să mănânci?

— Ar fi grozave niște ouă cu costiță.

— Imediat.

— Jason, având în vedere prin ce-a trecut mama ta, nu crezi că ți-ai putea pregăti singur micul dejun?

— Tish!

— Jenkins, abia dac-ai dormit două ore. Jason știe să prăjească un ou, doar îi învață tehnici de supraviețuire la școala militară. De fapt, sunt convinsă că Jason îți va pregăti și ție micul dejun, de data aceasta.

— Bine, mamă, pregătesc eu.

— Vai, Jason, ești sigur? Adevărul e că mă simt puțin obosită. A fost totuși o emoție puternică.

— Dac-aș fi petrecut câteva ore cu picioarele în jurul unui bărbat superb, și eu aș fi fost epuizată, șopti Tish după ce Jason ieși.

— Tish, ești îngrozitoare! Ce-ar zice Buzzy dacă te-ar auzi?

— Pe Buzzy nu-l mai miră de mult timp nimic în privința mea... doar și-a asumat riscurile.

— Buzzy n-ar schimba absolut nimic la tine.

— Știu și-l ador. Acum, încearcă să dormi. Plec.

Anunță-mă când îți telefonează.

— Cine să-mi telefoneze?

— Dick Tracy, cine altul?

— Îl cheamă Ross Tracy și n-o să dea niciun telefon.

Chiar atunci sună telefonul.

— Alo? răspunse Jason. Da, e aici, o clipă. Mamă, e pentru tine.

— Cine e?

— Cineva de la poliție.

— Știam eu! șopti Tish, entuziasmată. E detectivul.

Du-te, răspunde.

Deși nu putea crede că e Ross, deși n-o interesa nicio relație cu un bărbat, vocea de la capătul celălalt al firului o deziluzionă.

— Da, domnule locotenent Llewellyn...

— Ce se-ntâmplă? o întrebă Jason pe Tish. Cine sperai să fie la telefon?

— Ah, nimeni important.

— Jason, nu mai e nevoie să-mi pregătești micul dejun, spuse Jenkins închizând telefonul. Trebuie să merg din nou la secția de poliție. Au adus câțiva suspecti și vor să încerc să identific făptașii.

Jason ridică din umeri și se-ntoarse în bucătărie, iar

Tish, luând-o de braț, o trase în camera alăturată.

— Va fi și el acolo?

— Nu știu. Locotenentul n-a spus. Dar, e posibil.

— Atunci, vin și eu cu tine.

— Ce faci?!

— Vin cu tine. Ești mult prea obosită ca să conduci și, în plus, vreau să-l văd și eu. Te rog, Jenkins, lasă-mă să vin.

— Bine, poți veni, dacă promiți să te porți frumos. Dar nu e sigur că va fi și el acolo.

— Există totuși o șansă. Mă-ntorc imediat.

— Dar unde te duci?

— Să mă schimb, firește. Nu pot rămâne îmbrăcată așa, dacă mă prezinți aceluia Adonis sub acoperire.

Jenkins studie femeile din șirul pentru identificare.

— A doua din stânga e Ginger Graham.

— Da, lucrurile se leagă, spuse locotenentul. S-a găsit portofelul dumneavoastră în geamantanul ei. E în biroul meu. Puteți merge să-l luați, dacă doriți. Transmiteți-i sergentului Suddeth să vi-l dea.

— Mulțumesc, domnule locotenent. Și-acum, ce se va-ntâmpla cu Ginger?

— Va fi acuzată de jaf, dar, fiind atât de tânără și la prima abatere, poate fi destul de ușoară.

— Și prietenul ei?

— Cu el e mai complicat... Ray Price are un cazier lung. Dacă îl prindem...

— Înseamnă că e încă în libertate! interveni Tish.

— Da, doamnă, dar îl vom prinde.

— Jenkins, continuă Tish îngrijorată; acel om te cunoaște. Ai putea fi în pericol. Domnule locotenent, cred c-ar trebui să desemnați pe cineva s-o supravegheze pe Jenkins. Cred c-ar trebui să-l desemnați pe detectivul Tr...

— Scuzați-o pe prietena mea, domnule locotenent, se repezi Jenkins, acoperindu-i lui Tish gura cu mâna. Când uită să-și ia medicamentele, are stări de angoasă. Hai să plecăm, Tish, să-și poată relua lucrul.

O târî pe Tish afară din birou și-i șopti printre dinți:

— Te strâng de gât dacă nu încetezi!

— Mi s-a părut o idee bună.

— Mie nu.

— Tu ești, Jinx?

Și fără să-i fi auzit vocea, Jenkins și-ar fi dat seama cine era în spatele ei, după privirea lui Tish.

— Bună! Nu mă așteptam să te găesc aici. Nu te odihnești niciodată?

— Același lucru te-aș putea întreba și eu. Ai văzut suspectii?

— Da. Ginger Graham a fost. De altfel, locotenentul mi-a spus c-au găsit la ea acasă portofelul meu. Tocmai mă duceam să-l recuperez. Bine, bine, Tish... spuse ea, simțind cotul acesteia în coaste. Domnule detectiv Ross

Tracy, ți-o prezint pe prietena mea cea mai bună, Tish

„cea neînduplecată” Armstrong.

— Încântată de cunoștință. Trebuie să recunosc că sunteți exact așa cum a spus Jenkins.

— Da?...

— I-am spus că ești foarte înalt.

— Da, și văd c-a avut dreptate. Apropo, ce vârstă aveți?

— Tish! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Treizeci și șapte de ani, răspunse el râzând. De ce?

— Mă-ntrebam, așa...

— Hai, Tish, trebuie să plecăm.

— Speram să mergem să bem o cafea.

— Ce idee grozavă! răspunse tot Tish.

— Mulțumesc, Ross, dar sunt foarte obosită. Și, în plus, trebuie s-o duc pe individa asta înapoi în celulă, înainte să se observe dispariția ei.

— Atunci, invitația rămâne valabilă pentru altă dată.

— Poate.

Jenkins îi zâmbi și porni în lungul coridorului.

— Hei, Jinx!

— Da...

— Miroși la fel de grozav.

— Mulțumesc, șopti ea roșind, după care se-ndreptă mai departe spre ieșire, ignorând în mod deliberat privirea nedumerită a lui Tish.

CAPITOLUL 4

Condusă de șeful de sală, Jenkins zâmbi cu căldură când bărbatul care o aștepta deja la masă se ridică și-i trase scaunul.

— Te rog să mă scuzi c-am întârziat, Douglas. M-aștepți de mult?

— Nu de prea mult timp. Am făcut astfel încât s-ajung cu cincisprezece minute mai târziu de ora stabilită, răspunse doctorul Douglas Champion, unul din cei mai buni interniști din Birmingham, după ce o sărută pe Jenkins pe obraz.

— Foarte inteligent din partea ta. Ce gest frumos, să mă inviți la cină!

— Dar e ziua ta. N-aș fi suportat gândul că nu sărbătorești în niciun fel. Am comandat șampanie.

— N-ar fi trebuit, spuse Jenkins privind chelnerul umplându-le paharele. Sunt suficiente două pahare cu șampanie ca să mi se împleticească limba; la al treilea, e foarte posibil să dansez pe masă.

— Dansează, draga mea, în definitiv e ziua ta.

— Dacă vrei să știi adevărul nu mă bucur deloc că-i ziua mea.

— Faptul că împlinești patruzeci de ani nu e sfârșitul lumii!

— Știu, dar așa pare!

— Atunci, hai să discutăm despre altceva. Mor de curiozitate să aflu despre aventura ta. Povestește-mi toate detaliile, în special în legătură cu detectivul.

— Ai vorbit cu Tish, nu-i așa?

— Sigur că da. Spune că-i divin – un adevărat zeu.

— Este deosebit.

— Ceva ce m-ar interesa?

— Nu, nu cred că e homosexual. De fapt, sunt convinsă că nu e.

— Înțeleg... Sunt șanse să apară vreo idilă între voi?

— Nu, categoric nu.

— De ce?

— Douglas, încerc să-mi refac viața și n-am nevoie de complicații. Jason încă nu poate accepta că s-a terminat definitiv totul între mine și tatăl lui, așa că o relație cu un alt bărbat ar fi imposibilă. Și-n afară de asta, Ross

Tracy e mult prea tânăr. Sau, eu sunt prea bătrână...

Cum vrei.

— Nu fi ridicolă, draga mea, nu există prea tânăr sau prea bătrân – dacă e major, bineînțeles.

— Categoric, este major.

— Atunci?

— Contează, totuși.

Sunetul pagerului lui Douglas o întrerupse.

— Scuză-mă, draga mea, riscurile meseriei, spuse acesta zâmbind palid și rugând chelnerul să-i aducă telefonul. Vorbi, apoi oftă adânc.

— Se pare că unul din pacienții mei are o criză biliară, așa că trebuie să plec imediat. Îmi pare foarte rău.

— Nu face nimic. Apreciez gestul tău.

— Nu pleca. Rămâi și comandă tot ce dorești.

— S-ar putea să regreti generozitatea ta.

— Niciodată, draga mea. Nu sunt decât niște bani.

Jenkins oftă, tristă. Ce petrecere! Fără să mai aștepte chelnerul s-o servească, își umplu din nou paharul.

Băuse deja două pahare și nu se simțea deloc amețită.

Poate că, în sfârșit, la această vârstă a maturității, devenise tolerantă la alcool.

Mașina roșie sport cu geamuri fumurii mergea încet de-a lungul străzilor. Detectivul Ross Tracy și colegul lui, detectivul Kelly O'Brian, cercetau străzile aproape pustii, încercând să surprindă tranzacții cu droguri. Erau amândoi obosiți. Mai aveau câteva minute până la terminarea serviciului și abia așteptau să meargă fiecare acasă și să se culce.

— Oho! exclamă Kelly, făcând semn cu capul spre o parcare.

— Unde?

— Individa de-acolo, cu rochie maro și picioare superbe. Dacă nu mă-nșel, e beată criță.

Ross își întinse gâtul ca să poată vedea pe deasupra gardului viu care încercuia parcare. Apoi, când Kelly intra în parcare, o văzu și el. Părea să

încerce să-și descuie mașina, dar nu reușea să nimerească broasca; și, după cum se legăna și se clătina, era într-un stadiu destul de avansat de ebrietate. Fața îi era ascunsă de păr, până când își dădu după ureche pletele roșcate, până la umeri.

— Iisuse! murmură Ross când văzu clar despre cine era vorba.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Fă-mi te rog, un serviciu. Lasă-mă aici și du-te acasă.

— Ești sigur?

— Da, cât se poate de sigur, răspunse Ross privind lung la femeia ce-l obseda de mai bine de-o săptămână.

— O cunoști?

— Oh, da, o cunosc.

Ross coborî și se-ndreptă spre ea.

— Jinx?

Jenkins se răsuci brusc și, clătinându-se, se rezemă de portieră.

— Ross? Hâc. Tu ești?

— Nimeni altcineva! Văd că ai sărbătorit ceva.

— Hâc. Cum de ți-ai dat seama?

— Ei, am zis și eu așa, la-ntâmplare.

— Este... știi... ziua mea... hâc.

Își duse mâna la gât, încruntată și stingherită, ca și cum nu-și putea imagina de unde veneau sughițurile acelea.

— La mulți ani!

— Mulțumesc. Am... hâc... patruzeci...

— Felicitări.

— Nu vreau să am patruzeci...

Își acoperi fața cu mâinile și începu să alunece ușor în jos. Ross o prinse de sub braț și o sprijini de mașină.

— Te conduc eu acasă, Jinx, spuse el luându-i cheile din mâna inertă.

— Ross, ești chiar tu?

— În carne și oase, iubito.

— Credeam c-am văzut...

— Nu, sunt aievea.

— Mă bucur...

Amuzat, Ross o conduse până în dreptul scaunului de lângă șofer, o ajută să urce, îi prinse centura de siguranță, apoi ocoli în grabă mașina și se instală la volan.

— Așa, Jinx, spuse el după ce porni motorul. Care-i adresa ta?

Neprimind niciun răspuns, se întoarse spre ea și chiar aprinse lumina pentru a se convinge: Jinx era cu ochii închiși.

— Dumnezeule! mormăi el.

Îi deschise poșeta, sperând să găsească adresa notată undeva - nu se afla însă nimic, în afară de un ruj și o oglindă.

Se uită din nou la ea și văzu că se-ntorsese ușor pe-o parte, cu obrazul cuibărit în palmă. Avea patruzeci de ani și arăta ca un copil.

— Jinx, cred că va trebui să te iau la mine acasă, spuse el, dându-i după ureche o șuviță de păr.

Întrebându-se dacă nu cumva era pe cale să facă cea mai mare greșală a vieții lui, Ross porni mașina și se-ndreptă spre casă.

CAPITOLUL 5

Jenkins clipi și se-ncruntă, deranjată de raza de soare care reușise să se strecoare înăuntru. Se ridică de pe pernă și gemu din cauza durerii ascuțite ce-i străpunse capul. Își coborî picioarele pe podea și, cu capul în mâini, se strădui să-și aducă aminte ce anume făcuse care să-i provoace o astfel de durere.

Ah, da: fusese ziua ei de naștere. Își amintea că se întâlnise cu Douglas, că băuse șampanie, apoi că

Douglas fusese chemat de urgență, dar pentru nimic în lume nu-și amintea restul.

Stând așa, pe marginea patului, deschise ochii și privi spre podea, la covorul maro.

Maro?

Covorul din dormitorul ei era verde. Își ridică privirea încet, spre pereții bej și draperiile maro cu verde. În dormitorul ei pereții erau crem spre alb, iar draperiile galben palid erau împodobite cu trandafiri.

Mahmură sau nu, un lucru era clar: acela nu era dormitorul ei.

Privi spre dreapta și tresări văzându-se privită, apoi îi veni să râdă dându-și seama că era imaginea ei în oglindă. Încercând să focalizeze imaginea, observă cât era de ciufulită, apoi, brusc, bluza de pijama foarte largă pe care-o purta. Înghițind nervos, îndepărtă puțin gulerul și constată că nu avea nimic pe dedesubt.

Cu coada ochiului, văzu mișcându-se ceva lângă ea; se-ntoarse să se uite și-și acoperi imediat îngrozită ochii.

Dumnezeule! Dumnezeule!

Se rugă să se fi înșelat, să fi fost o iluzie. Dar, nu, era categoric piciorul unui bărbat, ieșit de sub pătură. Îți plimbă îngrozită privirea până spre pieptul acoperit cu păr, și în cele din urmă, spre față.

— Dumnezeule! Dumnezeule!

Închise ochii, mută de spaimă. Nu se putea să-și fi petrecut noaptea cu Ross Tracy – el era, nu? Se mai uită încă o dată.

Dumnezeule! Dumnezeule!

Cum se-ntâmplase? Ce făcuse? Ce nu făcuse?

Se ridică încet și, când camera încetă de-a se mai învârti în jurul ei, păși pe vârfuri spre camera de baie pe care-o observă în partea cealaltă a dormitorului. Închise ușa și-ncercă să se gândească la ce are de făcut. Unde îi era mașina? Cum de ajunsese împreună cu Ross?

„Nu mă pot gândi acum la asta. Trebuie să găsesc o soluție să plec de aici”, murmură ea. Apoi, își văzu hainele agățate pe bara metalică de la duș: rochia ei nouă de mătase pătată și șifonată, furoul, sutienul, ciorapii și... Crezu că moare de rușine văzându-și chiloții din bumbac gros, de tip „ca pentru o doamnă în etate”. Când îi luă, văzu că sunt umezi. De ce? Plouase?

Căzuse într-o piscină? Se aruncase într-o piscină?

„Nici nu vreau să aflu”.

Privi pe fereastra mică a băii, sperând să găsească un punct de reper familiar și aproape că-i veni să plângă de bucurie când își văzu mașina parcată în curte.

Ieși din baie fără să facă zgomot și-ncercă să-și localizeze în cameră pantofii, geanta și cheile mașinii.

Unul din pantofi se vedea sub pat; pe celălalt, însă, renunță să-l mai caute după ce, în urma explorării pe sub pat, nu se alese decât cu un cucui și cu un pumn de praf. Își recuperează geanta cu prețul unei lovituri atât de groaznice la degetul de la picior, încât îi dădură lacrimile. Trebuia însă neapărat s-ajungă la cheile mașinii, adică exact la noptiera de lângă Ross. Se târî pe coate și în genunchi până acolo, ajungând chiar în momentul în care Ross, întorcându-se, lăsa brațul greu să-i cadă peste fața ei, turtindu-i aproape nasul.

Reuși totuși să ia cheile și, desculță, cu capul pulsându-i în același ritm cu bătăile inimii, părăsi casa și se urcă în mașină.

Jenkins îi deschise ușa lui Tish, apoi se-ntoarse, târșind picioarele, spre masă.

— Doamne, Jenkins! Ce ți s-a întâmplat?

— Și eu aș vrea să știu! Cred c-am făcut o mare prostie.

— Nu pot să cred. Cum, tu care ești atât de precaută?!

Abia aștept să aflu totul, până în cele mai mici amănunte. Nu urma să-ți sărbătorești ziua de naștere cu

Douglas?

— Ba da. Am aranjat să ne-ntâlnim la „La petite fleur”.

— Oh la la! „La petite fleur” e cât se poate de șic și de scump.

— Douglas a comandat șampanie.

— Foarte bine!

— N-a fost deloc bine. Imediat, a fost chemat de urgență la un pacient și-am rămas singură c-o sticlă cu șampanie plină. Știi ce pățesc când beau șampanie...

— Vai de mine, doar n-ai băut-o pe toată?

— Nu știu, poate că da, sau cel puțin o mare parte.

— Ai dansat pe masă?

— Cred că nu.

— Atunci, ce s-a întâmplat?

— Nu știu. Nu-mi amintesc decât că Douglas a plecat...

Și-apoi, m-am trezit într-o cameră străină, într-un pat străin, cu...

— Cu un bărbat străin?

— Nu era chiar străin.

— Să nu-mi spui că te-ai trezit lângă fostul tău soț. Nici nu mă miră că ești supărată.

— Nu era Jake, Tish. Era Ross Tracy.

— Cum?! Simt că mor de invidie! Vreau s-aud toate amănuntele. A fost minunat?

— Nu știu.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat după plecarea lui Douglas. Habar n-am cum am ajuns în patul lui

Ross Tracy. Tot ce știu e că dimineață m-am trezit purtând o bluză de pijama și că, la câțiva centimetri de mine era Ross Tracy. Din fericire, am reușit să mă strecur din pat și din casă fără să-l trezesc. Tish, a fost un coșmar.

- Nu l-aș numi un coșmar; poate un vis trăit aievea.
- Nu glumi, Tish. Dacă...? Nici nu știu dac-am folosit vreo protecție.
- Ți-e teamă să nu rămâi însărcinată?
- Da, și ăsta e un risc, dar mă gândeam mai degrabă la SIDA.
- Se pare că singura soluție ca să te liniștești e să-l întrebi.
- Ți-ai pierdut mințile?! Vrei să-l sun și să-i spun: „Nu te superi, domnule detectiv Tracy, am făcut cumva sex noaptea trecută?
- Nu, în niciun caz. Întreabă-l: „Am făcut cumva dragoste?”
- Tish, nu-mi ești de niciun ajutor.

CAPITOLUL 6

Sâmbătă dimineață, Jenkins încarcă mașina de spălat și oftă adânc. Trecuseră trei zile de la aniversarea ei și încă resimțea efectele șampaniei. Decise că un tratament cosmetic i-ar prinde bine.

Își unse părul cu maioneză, întrucât descoperise că astfel, acesta capătă un luciu deosebit și devine mai mătăsos și-și acoperi fața cu o mască de argilă. Apoi se întinse pe jos, cu picioarele sprijinite pe o pernă și pe fundalul zgomotului monoton al mașinii de spălat, închise ochii și adormi. O trezi soneria de la ușă.

„Trebuie să fie Tish”, șopti ea, ridicându-se cu greu.

Uitase că Tish se oferise să colecteze haine donate pentru adăpostul victimelor violenței în familie.

Luă punga mare cu haine pregătite în acest scop, merse somnoroasă la ușă și o deschise larg.

— Bună, Tish, tocmai... se opri în mijlocul frazei, scăpând punga din mână.

Rămase mută, privind lung la Ross Tracy. Cum putea un bărbat s-arate atât de bine îmbrăcat cu blugi și cu o jachetă din piele?!

— Bună! Cred c-ar fi trebuit să telefonez mai întâi.

Vrei să revin mai târziu?

— Nu, sigur că nu, șopti Jenkins.

Ce rost mai avea, din moment ce deja o văzuse? Nici măcar nu putea să se-ncrunte de teamă să nu-i plesnească masca întărită. Așadar, îl pofti înăuntru.

— Ai o casă frumoasă.

— Mulțumesc. Mă-ntorc imediat.

— Trebuie să iau legătura cu secția de poliție. Pot să telefonez de la tine?

Îi indică locul în care se afla telefonul, pe măsuta de lângă canapea, sperând să vorbească suficient de mult pentru a-i da timp să se aranjeze cât de cât.

Când Jenkins intră din nou în încăpere, Ross o întâmpină cu un zâmbet. Întotdeauna simțea nevoia să zâmbească atunci când o vedea. În această dimineață, arăta ca o adolescentă: cu părul încă umed strâns în vârful capului, îmbrăcată cu o pereche de blugi și un pulover și desculță.

— Căruia fapt datorez această vizită? întrebă ea stânjenită. În legătură cu furtul de la magazin?

— Vroiam să-ți restitui ce-ți aparține.

— Vrei să spui că mi-ai găsit portofelul? Nu speram să-l... se opri, văzându-l pe Ross scuturând din cap. Nu mi-ai găsit portofelul?

Zâmbind, Ross scoase din buzunarul de la spate sandaua ei argintie.

— Am găsit-o afară, în fața ușii din spate. Probabil că a căzut când te-am dus din mașină în casă.

— Ah... Și eu vroiam să discut cu tine în legătură cu asta... spuse Jenkins cu obraji stacojii pe sub pistrui, lăsându-se să cadă pe perna din piele.

— Mă gândeam eu... Apoi se așeză în fața ei, așteptând să vorbească prima.

— Nu-mi amintesc mare lucru... începu ea, înghițind cu greu.

— Nici nu m-așteptam.

— Cum am ajuns împreună cu tine?

— Te-am văzut întâmplător când plecai de la restaurant. Nu erai în stare să conduci, așa că m-am oferit să te duc acasă.

— Dar... nu m-ai adus acasă la mine...

— N-am știut unde locuiești și n-am putut să te fac să-mi spui.

— Am refuzat să-ți spun adresa mea?

— Nu, ai adormit imediat ce te-am urcat în mașină.

M-am uitat în poșeta ta, sperând să găsesc un act pe care să fie scrisă adresa, dar n-am găsit nimic. N-ar trebui să conduci fără să ai permisul la tine, Jinx.

— Știu. Permisul era în portofelul care mi s-a furat și încă n-am reușit să fac o copie. Așadar, neștiind adresa mea, m-ai dus la tine acasă.

— Da.

— Ți se-ntâmplă des?

— Niciodată.

— Atunci, de ce-ai făcut-o?

Bună întrebare, se gândi Ross. De ce-o dusesese la el?

Ar fi putut telefona la poliție pentru a-i afla adresa.

— Eram obosit, răspunse el ridicând din umeri.

Avusesem o zi grea și când te-am întâlnit eram la sfârșitul programului. M-am gândit să te duc la mine acasă ca să putem dormi amândoi. Totuși, râse el, a mai durat până să reușesc să mă pot odihni.

— Ce... ce vrei să spui?

— Vreau să spun că mi-ai dat mult de lucru.

— Adică... Nu pot să cred că... Dumnezeu, e îngrozitor!

— N-ai de ce să te frământă atât, o liniște Ross, surprins de reacția ei. Atâta timp cât nu-ți faci un obicei din asta.

— Să-mi fac un obicei din asta?! Ce fel de femeie îți închipui că sunt? Crezi că mi se întâmplă asta mereu?

— Nu... La naiba, doar nu ești prima femeie care...

— Sunt sigură că nu. Dar, dacă n-aș fi băut prea multă șampanie, niciodată nu m-aș fi gândit să... fac asta. Se ridică și-ncepu să se plimbe nervoasă prin cameră. În ciuda aparențelor, domnule detektiv Tracy, nu sunt acest gen de femeie.

Ross o privea uluit; reacția ei i se părea exagerată. De ce făcea atâta caz? O mulțime de femei și bărbați întreceau puțin măsura în ceea ce privește băutura... ei, da, era o situație jenantă, dar nu ceva care să justifice o asemenea vehemență.

— Jinx, eu nu...

— Am o întrebare și aș aprecia un răspuns sincer din partea ta.

— Da, sigur.

— Când... noi... Ai...? Nu pot să cred că trebuie să te întreb așa ceva, articulă ea cu greu, acoperindu-și fața cu mâinile.

— Ce vrei să știi?

— Ai folosit vreun mijloc de protecție? șopti ea, cu fața încă acoperită.

— Ce să fac?

— Trebuie să știi dac-ai folosit vreun mijloc de protecție.

Ross clipi nedumerit, apoi zâmbi, pentru ca imediat zâmbetul să i se transforme într-un hohot de râs nestăpânit.

— Nu e deloc nostim. La naiba cu tine!

— Ba da, chiar foarte nostim! Acum înțeleg! Ha ha...

Oh, Jinx... ha ha... ai crezut că... Ha ha ha ha! Au!

Brusc, se opri, punându-și mâna la obraz. De ce m-ai pălmuit?

— În filme, când devii isteric primești o palmă.

— La naiba! Nu sunt isteric și nu suntem în film.

— Asta, ca să nu mai râzi altă dată de mine. Să înțeleg din reacția ta foarte puțin măgulitoare că nu s-a întâmplat nimic între noi?

— Absolut nimic. Am dormit pur și simplu în același pat.

— Atunci, de ce n-aveam pe mine decât bluza ta de pijama?

— Pentru c-ai vomat pe rochie. Te-am ajutat să faci duș, te-am îmbrăcat cu bluza mea de pijama, te-am învelit și ai dormit în continuare.

— M-ai dezbrăcat?

— Doar nu vroiai să te bag în patul meu cu hainele pe care ai vomat?

— Asta înseamnă că m-ai văzut... Nu pot să cred c-ai făcut așa ceva, Ross Tracy!

Ross începu să râdă, încercând cu greu să se ferească de pernele ce zburau spre el.

— Hei, oprește-te! Te asigur că nici nu te-am văzut, aproape. A fost o operațiune pur clinică.

— Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc, spuse Jenkins privind în pământ. Nu mulți și-ar fi dat osteneala să aibă grijă de o femeie băută... care a mai și vomat...

Apreciez gestul tău.

— Plăcerea a fost de partea mea, Jinx, vrei să luăm cina împreună?

— Adică, așa, ca o întâlnire? întrebă ea, vădit surprinsă.

— Sigur.

— Dar prietena ta... nu-i rețin numele... cea care te suna.

— Gilly. Ne-am despărțit.

— Îmi pare rău.

— Mie, nu. În concluzie, accepți invitația mea?

— Ross, știi câți ani am?

— Da, patruzeci. Mi-ai spus în seara aceea. Ai repetat chiar de câteva ori.

— Și încă mai vrei să ieșim împreună?

— Altfel de ce te-aș mai fi invitat, Jinx?

— Nu știu, și asta mă-ngrijorează. Sunt cu patru ani mai mare decât tine, nu sunt nici bogată, nicio frumusețe. Și atunci, de ce vrei să ieșim împreună?

Ross încerca să găsească un răspuns când telefonul sună și Jenkins se duse să răspundă. Era bucuros pentru acea întrerupere, fiindcă nu știa ce să răspundă.

Adevărul era că nici el nu știa. De ce adormea și se trezea în gând cu femeia aceasta de vârstă mijlocie și cu nume ciudat? Poate că obsesia lui pentru Jenkins Megraw era legată de experiența pe care-o trăiseră împreună în acel magazin. Știa doar că simțea o extraordinară nevoie s-o revadă, să discute cu ea, să fie alături de ea.

— Scuză-mă, spuse Jenkins revenind în cameră. Ce spuneam?

— Erai pe punctul de a accepta să ieși cu mine. Îmi placi, Jinx. Ești inteligentă, nostimă și vreau să te cunosc mai bine!

— Îmi pare rău, dar nu pot. Apreciez foarte mult invitația ta, sincer, dar nu sunt încă pregătită pentru o astfel de relație.

— Uite, să spunem că e o întâlnire între doi prieteni care iau cina împreună.

— Nu, pur și simplu nu pot.

— Bine, nu insist. Dacă te răzgândești vreodată, îmi spui?

— Sigur, răspunse ea, ridicându-se să-l conducă.

Mulțumesc că mi-ai adus sandaia.

— Am fost fericit c-am avut un pretext pentru a te vedea, spuse Ross mângâindu-i obrazul.

Brusc, ușa se deschise, aproape izbindu-i.

— Mă scuzați, spuse adolescentul și intră, aruncând spre Ross o privire suspicioasă.

— Jason! Nu m-așteptam să vii azi acasă.

— Jimmy avea oră la doctor și-am venit și eu cu el cu mașina.

— Ross, el e fiul meu Jason – elev la Institutul Militar.

— Mă bucur, spuse Ross zâmbind și întinzând mâna.

Înțeleg că Institutul Militar e o școală foarte bună.

— Da, e bună. Aș prefera să fiu aici, dar aceasta a fost alegerea tatălui meu. Apoi, ca și cum ar fi înregistrat în sfârșit ceea ce spusese mama lui, întrebă, impresionat:

sunteți detectiv?

— Da.

— Ce departament?

— Stupefiant.

— Grozav. Tocmai facem câteva ore de criminalistică și trebuie să scriu o lucrare în legătură cu legislația referitoare la capturare. Aș dori să discut cu dumneavoastră o dată pe această temă.

— Desigur. Sună la secție și-mi va face oricând plăcere să discutăm. Acum, trebuie să plec.

— Mulțumesc încă o dată, Ross, pentru... toate.

— De ce-a venit? întrebă Jason, imediat ce Ross plecă.

— A trecut să discute ceva în legătură cu jaful de la magazin.

— Ah, asta era!

Ușurarea pe care o putea citi pe chipul lui, îi făcea rău lui Jenkins. Se-ntreba oare cât timp avea să se mai agațe Jason de visul imposibil că într-o bună zi, părinții lui aveau să se împace? Încercase să discute cu el, îl convinsese chiar să meargă la un psiholog, dar totul fusese zadarnic. Jason refuza în continuare să admită că se sfârșise cu căsătoria părinților lui.

Jenkins nu-și dăduse seama de gravitatea situației decât cu câteva luni în urmă, când Tish o rugase să participe la un joc de bridge, în echipă cu un coleg de-al lui Buzzy. Când Jason a aflat, s-a întristat atât de tare, încât Jenkins și-a anulat în cele din urmă participarea la jocul de cărți. De atunci, nu mai încercase nimic de felul acesta. Nu putea suporta să-și vadă copilul nefericit și, dacă fericirea lui însemna să nu mai aibă nicio relație cu vreun bărbat, era gata să plătească acest preț. În definitiv, Jason era cea mai

importantă persoană din viața ei.

Atâta doar: dac-ar reuși să nu mai viseze la acel detectiv...

CAPITOLUL 7

Jenkins își fixă cu greutate nasul coroiat din cauciuc, apoi cocoșa și-și puse peruca sub ale cărei fire lungi, cărunte, își îndesă câteva șuvițe rebele roșcate.

Costumul ei de Halloween era gata. Încă puțin fard cenușiu-verzui pe față, câțiva dinți înnegriți și era cu adevărat de nerecunoscut.

Nu dorise să vină la petrecerea bal mascat organizată de Tish și Buzzy, dar, cum Tish nu admitea niciodată să fie refuzată, se văzuse nevoită în cele din urmă să accepte invitația.

— Ne vom distra, insistase Tish. Jason e cu prietenii lui și e normal să fii și tu cu ai tăi.

Acum, după ce se hotărâse să meargă, Jenkins constată că e chiar nerăbdătoare să se amuze. Privi extrem de satisfăcută la cotoroanța cocoșată din oglindă care-i zâmbea. Își programă telefonul astfel încât să primească toate apelurile la familia Armstrong, își luă mătura din debara și porni spre casa vecină – locuința lui Tish.

— Cine ești? o întâmpină Tish, îmbrăcată în rochie de zână.

— Spune-mi Hazel, răspunse Jenkins cu vocea schimbată.

— Ori într-adevăr nu te-am mai văzut niciodată până acum, ori costumul tău este nemaipomenit.

— Costumul meu e nemaipomenit.

— Jenkins! Dumnezeule, tu ești! Nu pot să cred.

Buzzy, vino s-o vezi pe Jenkins! Veniți s-o vedeți pe Jenkins!

— Acum pot fi sigură că-mi voi păstra anonimatul.

Jenkins cunoștea majoritatea oaspeților, pentru că-i întâlnise la alte petreceri anterioare. Erau colegii lui

Buzzy, în mare parte și grupul de prieteni ai lui Tish:

coafeza ei, profesorul de ceramică, medicul ginecolog, chiromanta, chelnerița de la cafeneaua ei preferată –

aceștia nu erau decât câțiva din ciudata ei colecție pe care și-o forma tot așa cum alții adunau timbre.

Jenkins tocmai discuta cu contele Dracula, când Tish o chemă la telefon.

— E de la poliție, îi șopti aceasta.

— Alo? Sunt Jenkins Megraw.

— Sunt sergentul Haines. Îmi displace profund c-a trebuit să vă telefonez, dar avem aici un tânăr care spune că e fiul dumneavoastră.

— Jason?

— Da, doamnă. Din păcate, e implicat într-un mic incident.

— Ce fel de incident?

— El și prietenii lui au fost prinși aruncând cu ouă în mașini. Nu intenționau decât să facă o farsă, dar s-a produs un accident.

— Dumnezeu! A fost rănit cineva?

— Șoferul s-a ales doar cu un cucui, nu-i nimic grav.

Totuși, v-am ruga să veniți la secție.

— Sigur, vin imediat. Mulțumesc că m-ați anunțat.

Mâna încă îi tremura când puse receptorul în furcă.

— Te duc eu, se oferi Tish aflând ce se întâmplase.

— Nu-ți poți lăsa invitații.

— Se va ocupa Buzzy. Nu te pot lăsa singură. Mă duc să-l anunț.

Câteva minute mai târziu, mașina lui Tish gonea mai mult pe două roți spre secție. Dacă n-ar fi fost atât de încordată, Jenkins s-ar fi amuzat cu siguranță de privirile uluite ale trecătorilor la vederea bolidului în care o zână trandafirie conducea, având alături o hârcă înspăimântătoare.

— Îl caut pe sergentul Haines, se adresă Jenkins primului polițist întâlnit în secție.

— Sper c-ați parcat regulamentar mătura, răspunse acesta, ca un comentariu la modul în care era îmbrăcată.

— Vă rog, trebuie să-l găsesc.

— Nu știam că e căsătorit, își continuă polițistul gluma care i se părea extrem de reușită.

— Ascultă, interveni Tish, lovindu-l ușor pe umăr cu bagheta ei de zână. N-am venit aici să ne distrăm, ci avem o treabă serioasă de rezolvat. Indică-ne unde-l putem găsi pe sergentul Haines înainte să te transform în eunuc!

— La capătul coridorului, penultima ușă, veni prompt răspunsul.

Jenkins o și porni în direcția indicată și, ajunsă în fața ușii respective, intră fără să mai aștepte nicio clipă.

— Domnul sergent Haines? Sunt Jenkins Megraw și am fost chemată pentru fiul meu Jason.

— Sergentul Haines discută cu alți părinți, doamnă, spuse polițistul de la birou, după ce o privi lung câteva clipe. Luați loc pe hol. Trebuie să vină în câteva minute.

— E totul în regulă cu fiul meu? Pot să-l văd?

— Fiul dumneavoastră n-a pățit nimic. Momentan discută cu polițistul care se ocupă de minori.

— N-ar trebui să trimitem un avocat? Întrebă Tish care tocmai apăruse.

Ochii polițistului se măriră și mai mult la vederea zânei roz, dar își reveni imediat.

— Are deja un avocat lângă el, doamnă. Tatăl lui i-a trimis.

— Este și Jake, tatăl lui, aici?

— Nu, doamnă. A trimis doar un avocat. Și acum, am să vă rog să așteptați afară.

Jenkins ieși din birou și se așează pe banca de lemn din hol.

— Să-l ia naiba pe Jake! Ce alt tată ar fi trimis un avocat în loc să vină el însuși?

— Cel puțin Jason va ști că măcar unul din părinții lui își face griji pentru el, o încurajă Tish.

— Știu, dar Jason îl vrea pe Jake, nu pe mine. Nu m-ar surprinde dacă povestea din seara asta n-a avut ca scop tocmai să-i atragă atenția lui Jake. Pesemne că acum e îngrozitor de speriat.

— Își va reveni.

— Aș dori tare mult să-l pot vedea, murmură Jenkins, pe punctul de a izbucni în lacrimi, imaginându-și-l pe

Jason supus unui interogatoriu nemilos, sub lumina necruțătoare, insuportabilă a unei lămpi puternice.

— Du-te acasă, Kelly, se adresă Ross colegului lui, coborând din mașina

sa roșie, sport. Voi face eu partea scriptică a cazului.

— Mulțumesc, Ross. Îți rămân dator.

— Cred și eu. Acum, du-te și ai grijă de tine. Nu vreau ca această răceală să se transforme în gripă.

Ross schimbă câteva cuvinte cu dispecerul, apoi se îndreaptă spre biroul pe care-l împărțea cu Kelly. Până să deschidă ușa, aruncă o privire spre vrăjitoarea și zâna care așteptau pe hol.

„Nicio clipă de plictiseală aici”, își spuse el, amuzat.

Era pe punctul de a intra, când un vag parfum cunoscut îl reținu încă un moment pe prag. Se-ntoarse și merse încet spre cele două femei în costume de bal mascat.

— Jinx? Tu ești? întrebă el, nesigur.

Vrăjitoarea cea hidoasă se-ntoarse spre el, se ridică și izbucni imediat în lacrimi.

— Ah, Ross, ce bine îmi pare că ești aici!

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, cuprinzând-o în brațe.

— Jason... A fost arestat. Scuză-mă, spuse ea imediat, depărtându-se de el. De obicei nu sunt genul de femeie isterică, dar sunt atât de îngrijorată din pricina lui Jason și așteptăm de-atâta timp să-l vedem. Tish, ai un șervețel?

Îmi curge nasul.

— Un asemenea nas nu poate să curgă; revarsă șuvoaie.

Ross își acoperi gura cu mâna, pentru a-și ascunde zâmbetul, gata să se transforme într-un hohot de râs.

Doamne, ce costum! Aproape că nu putea suporta s-o privească. Așadar, își concentrează toată atenția asupra singurului element rămas neschimbat: ochii ei, acei ochi aurii, tulburători și obsedanți.

— Ce-a pățit? Lasă, aflu eu. Așteaptă aici.

— Vrei, te rog, să vezi dacă totul e în regulă cu el?

— Liniștește-te, Jinx. Totul va fi bine.

Jenkins se simți imediat mai încrezătoare. Nu știa nici ea de ce, dar Ross îi oferea garanția rezolvării tuturor problemelor, de parc-ar fi fost cavalerul

ei salvator în armură strălucitoare, iar ea...

— Dumnezeu, Tish!

— Ce s-a-ntâmpat?

— Cum ce s-a-ntâmpat? Uită-te la mine! Arăt ca o cotoroanță!

— Da!

— Tocmai m-am aruncat în brațele lui, așa cum arăt.

— Nu părea să-l fi deranjat deloc.

— Cum naiba am putut s-aleg acest costum? Până și-o vampiră ar fi fost mai atrăgătoare. E îngrozitor de umilitor.

— Calmează-te! Nimeni n-a murit din cauza umilinței.

— Asta așa e... Tish, așteptăm de mai bine de-o oră.

Trebuie să te-ntorci la invitații tăi. Voi lua un taxi până acasă.

— Nici gând! Eu te-am adus, așa că voi sta cu tine până la sfârșit.

— Bine, dar ce vor spune invitații?

— O duc eu acasă, Tish, se auzi vocea lui Ross care tocmai venea spre ele. Jason va ieși în cinci minute. Jinx, va trebui să completezi niște formulare, apoi tu și Jason puteți merge acasă.

— Slavă Domnului! oftă Jenkins ușurată.

— Atunci, eu plec. Știu că te las pe mâini bune.

— Mulțumesc mult, Tish.

— Te sun mâine.

Jenkins încuviință din cap, de teamă să nu izbucnească iar în plâns, la următorul cuvânt rostit.

— Jason e bine, Jinx, spuse Ross îngenunchind lângă ea. N-a fost arestat. El și prietenii lui nu intenționau decât să facă o glumă.

— Sergentul Haines a spus c-au provocat un accident și că mașina respectivei persoane e avariată.

— E adevărat, dar chiar și victima și-a dat seama că n-a fost nimic intenționat. Mașina are doar o aripă lovită.

Cred că reparația nu costă mai mult de cinci sau șase sute de dolari. Dacă împarți această sumă la zece copii, vei vedea că nu revine la foarte mult.

— Mamă!

Jenkins se ridică imediat să-l îmbrățișeze.

— Jason, te simți bine?

— N-am vrut să facem rău nimănui, mamă.

— Știu, dragul meu. Discutăm mâine despre asta, după ce ne vom odihni amândoi bine.

— Vă rog să semnați aceste hârtii, doamnă Megraw, spuse sergentul Haines, ieșind din birou. Apoi, îl puteți lua pe Jason acasă. Aveți un costum grozav! adăugă el zâmbind.

— Știu că arăt înspăimântător, dar eram la o petrecere de Halloween când ați sunat.

— Mi-am închipuit.

— Putem pleca acum, spuse Ross, între Jenkins și

Jason, cuprinzându-i cu câte un braț pe după umeri și conducându-i spre ieșise.

CAPITOLUL 8

N-au vorbit mult în drumul spre casă. Jenkins observă că Jason era neobișnuit de tăcut, dar i se păru normal, punând pe seama neplăcerii în urma primului lui contact cu poliția. Încerca să găsească o modalitate de a-l mai înveseli, când Ross opri mașina în fața casei.

— Știi, tare-aș bea o cacao fierbinte, spuse ea deodată.

Ce zici? se adresă ea lui Jason și, cum acesta nu răspunse, îl mai întrebă o dată.

— Da... spuse el cu jumătate de gură, ridicând din umeri.

— Dar tu, domnule detectiv Tracy? Vrei să bei o cacao împreună cu mine și cu Jason?

— Sună grozav, dacă nu crezi că deranjul e prea mare.

— În niciun caz. Sunt sigură că ne vom simți mai bine.

Intrară direct în bucătărie. Jenkins îl invită pe Ross să ia loc pe unul din scaunele din jurul mesei, apoi începu să pregătească laptele pentru cacao. Părând să-i ignore pe amândoi, Jason o porni spre camera lui.

— Jay, unde te duci?

— O sun pe Kathy.

— Dragul meu, e aproape miezul nopții. Nu cred c-ar trebui s-o suni la ora asta.

— Uite ce e, mamă, îi răspunse el cu mâinile în șold. I-am promis c-o sun imediat cum ajung acasă, așa că o sun.

— Bine, cum vrei, dar dacă părinții ei se supără...

— Știu, știu, să nu spun că nu m-ai prevenit. Porni din nou spre camera lui, apoi se opri în prag. După ce vorbesc cu Kathy, merg să mă culc. Nu mai am chef de cacao.

— Cum vrei. Vom bea fără tine, spuse Jenkins, încercând să ascundă cât de jenată era din cauza mofturilor lui. Stai puțin, Jason.

— Ce mai e?

— Nu dorești să-i spui nimic domnului detectiv Tracy?

— Ah, da... bâigui el, după ce păru mai întâi că nu înțelege ce i se cere. Mulțumesc că ne-ați adus acasă.

— Îmi pare bine c-am putut fi de folos.

— Acum poți să mergi să dai telefon, Jason, dar nu vorbești prea mult. Îmi cer scuze pentru purtarea fiului meu, se adresează ea lui Ross, după ce Jason dispăru în camera lui, comentând ceva cu voce joasă. E cu totul schimbat de când Jake și cu mine am divorțat.

— Divorțul e greu de suportat pentru copii.

— Da, însă vreau să știi că nu se poartă mereu așa. În general, e un copil foarte bun, dar când e supărat sau dezamăgit, devine recalcitrant. Am discutat cu un terapeut și cu dirigintele său, dar niciunul din ei n-a putut să-mi dea un sfat practic. Așa că procedez cum mi se pare mai bine. De asemenea, vreau să-mi cer scuze și pentru comportamentul meu din seara aceasta. Crede-mă, nu sunt tipul de femeie care intră în isterie și ncepe să-și smulgă părul.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze. Erai foarte îngrijorată. În definitiv, toate mamele își fac griji exagerate când copiii au un necaz..

— Știu, dar eu mă mândream cu faptul că pot face față oricărei situații.

— Cred că te-ai descurcat foarte bine, având în vedere circumstanțele. Ce cacao bună!

— Vrei un fursec sau o prăjitură, Ross?

— Nu, mulțumesc, așa e foarte bine. Jinx, de ce-mi spui domnul detectiv Tracy când Jason e prin preajmă și Ross când suntem singuri?

— N-aș vrea ca... Jason să creadă că... e ceva între noi.

— De fapt, dacă nu mă-nșel, nici nu este... cel puțin, nu încă.

— Și nici nu poate fi.

— Din cauza lui Jason?

— Da. Se întristează imediat chiar și numai dacă intenționez să mă-ntâlnesc cu un bărbat. Încă mai crede că eu și tatăl lui ne vom împăca, deși i-am repetat de nenumărate ori că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Și tu îi alimentezi această speranță greșită, neducându-te la nicio întâlnire. Cred că lucrul cel mai bun de făcut este să-ți vezi de viața ta. În cele din urmă,

Jason va trebui să accepte adevărul.

— Poate ai dreptate, dar a suferit mult și eu sunt cea pe care contează că nu-l va părăsi. Jake n-a avut niciodată prea mult timp pentru Jason cât am fost căsătoriți, iar acum, nici atât. Nu vreau ca Jason să aibă impresia că trebuie să lupte pentru a-mi câștiga atenția, așa cum se luptă să câștige atenția tatălui său. Cel puțin, nu deocamdată.

— Ți-e teamă că Jason mă poate considera ca uzurpându-i locul lângă tine, cu alte cuvinte aș fi o amenințare pentru el.

— Exact.

— Bun! Cel puțin, am aflat un lucru bun.

— Care anume?

— Faptul că refuzul tău de a ieși cu mine nu înseamnă neapărat că nu mă plăci.

— Nu, dimpotrivă, Ross. Mă tem că te plac prea mult.

— Cred c-ar trebui să plec, acum. Mulțumesc pentru cacao.

— Mulțumesc încă o dată pentru tot ce ai făcut în seara aceasta, spuse Jenkins conducându-l la ușă. Faptul c-ai fost acolo a făcut ca incidentul să pară mult mai puțin înfricoșător. Ce e? întrebă ea când, neprimind niciun răspuns, ridică privirea spre el și constată c-o studia cu atenție. De ce te uiți așa la mine?

— Mă gândeam că, pentru prima dată în viață, simt o dorință nestăvilă de a săruta o cotoaroanță.

— Ah! Nu se poate! Am uitat complet c-am rămas mascată. De ce n-ai spus nimic?

— De fapt, m-am obișnuit. Totuși, încă nu-mi dau seama cum să te sărut fără a fi practic străpuns de acest nas amenințător. Dar, continuă el, luând-o în brațe, aș vrea să văd dacă pot rezolva cumva.

— Ross, eu...

— Ssst! Nu e chiar atât de simplu.

Ross îi înclină capul când într-o parte, când în alta și, când buzele lui le găsiră în sfârșit pe ale ei, Jenkins simți cum fiecare nerv din trupul ei prinde viață într-o beție de senzații. Și, când Ross întrerupse brusc sărutul, se simți îngrozitor de părăsită și pustie.

— N-am știut că o cotoroanță poate să aibă un gust atât de minunat!

— Nici eu că polițiștii au gust de ciocolată.

Ross oftă și-și sprijini bărbia de creștetul ei.

— Nu știu, dar mă voi gândi la o modalitate de a ne vedea fără a-i face rău lui Jason.

— Nu cred că e posibil așa ceva.

— Nimic nu e imposibil, Jinx, crede-mă. Acum, trebuie să plec, dar ne vom vedea curând. Asta nu e o amenințare, ci o promisiune.

CAPITOLUL 9

Sunetul soneriei o smulse cu brutalitate pe Jenkins dintr-un somn adânc. Să-și fi uitat Jason cheia? Se uită la ceasul de pe noptieră: ora patru dimineața. În mod normal, Jason nu venea mai devreme de șapte. Cine putea fi la ora aceea? Inima începu să-i bată cu putere.

Dacă Jason a avut un accident?

Când soneria se auzi a doua oară, Jenkins sări din pat și alergă așa cum era, doar cu un tricou subțire, spre ușă.

Ceea ce văzu prin vizor o făcu să deschidă imediat ușa, după ce degetele ei tremurânde abia reușiseră să descuie.

— Ross! strigă ea luându-l de mână și trăgându-l înăuntru. Ce-ai pățit?

Ținea o batistă deasupra ochiului, dar sângele tot îi picura pe față.

— Am avut un accident, cam la distanță de o stradă de aici.

— Așază-te aici, pe scaun, scoate-ți jacheta și poți să-mi povestești în timp ce încerc să văd ce-i de făcut cu rana asta urâtă.

— Tocmai îmi terminasem serviciul, l-am lăsat pe colegul meu Kelly acasă și mă-ndreptam și eu spre casă, când un bețiv a trecut pe stop și a intrat în mine.

— Ai o rană adâncă deasupra ochiului. S-ar putea să fie nevoie de una sau două copci.

— Pune doar un leucoplast.

— Nu știu dacă-i suficient. Pare adâncă.

— Un leucoplast ajunge. Mă vindec repede de obicei.

Jenkins umplu un bol cu apă caldă și așeză pe masa din bucătărie ceea ce crezu că-i folosește din trusa de prim-ajutor, apoi veni între genunchii lui pentru a ajunge mai bine să-i curețe rana.

— Dumnezeule! Ce ustură! țipă Ross când Jenkins îi dezinfecta rana cu alcool.

— Stai liniștit și am să suflu până se calmează usturimea. Acum e mai bine?

— Da... Îmi pare rău că te deranjez.

— Nu mă deranjezi deloc. Dar cum de s-a întâmplat să fii atât de

aproape de casa mea, din moment ce mergeai de la Kelly acasă la tine?

— Întotdeauna trec pe aici înainte de a merge acasă.

— Da? De ce? întrebă ea extrem de surprinsă.

Nu-l mai văzuse și nici nu mai avusese vreo veste de la el de mai bine de-o săptămână, adică exact din seara de Halloween.

— Doar ca să mă asigur că totul e în ordine. Mă îngrijorează puțin faptul că încă nu l-am prins pe Ray

Price. Până când reușim să-l aducem în spatele gratiilor, sunt mai liniștit dacă verific eu însumi dacă ești în siguranță.

Terminând cu bandajarea rănii, Jenkins se așează în fața lui.

— Vai, Ross, n-am știut că-mi supraveghezi casa...

Mulțumesc.

— Și eu îți mulțumesc pentru asta, îi răspunse el, arătând spre bandaj.

— Ah, stai, s-a desprins o bandă.

Se ridică și o fixă din nou și apoi, vrând să se îndepărteze, simți pe șolduri mâinile lui.

— Nu te mișca.

— De ce? Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Îmi place să te simt aproape.

Jenkins se sprijini cu mâinile de umerii lui intenționând să-l împingă, dar ceva în privirea lui o împiedica.

— Jinx, vreau să te țin în brațe, să te mângâi... mai ales că acum arăți mult mai fermecătoare decât data trecută.

Închizând ochii, Jenkins se pierdu în sărutările și mângâierile lui, dorința lui devenind în scurt timp și dorința ei, într-o căutare febrilă, plină de promisiuni.

— Jinx, vreau să facem dragoste...

— Da...

— Unde?

— În... dormitorul meu, la capătul holului, spuse ea în cele din urmă, incapabilă de-a se împotrivi.

— Ești sigură? întrebă Ross, așezând-o delicat pe pat.

- Te-ai răzgândit?
- Dumnezeuule, nu! Dar vreau să fiu sigur că îți dorești să faci asta la fel de mult ca mine.
- Sunt sigură, Ross, numai că mi-e puțin teamă. A trecut atât de mult timp...
- Cât timp e de când n-ai mai făcut dragoste?
- Șapte ani.
- Nu te teme, Jinx. Sunt un profesor bun. Și, în plus, dragostea este ca mersul pe bicicletă – nu uiți toată viața.
- Cred că... e totuși o problemă...
- Care?
- Eu n-am reușit să-nvăț să merg pe bicicletă.
- Nu-ți face griji, Jinx, sunt aici. Ah, Dumnezeuule! Aș vrea...
- Mamă! Am venit! se auzi o voce îndepărtată.
- Nu! Nu se poate! E Jason, șopti îngrozită Jenkins.

CAPITOLUL 10

— Mamă, dormi?

De data aceasta, vocea lui Jason se auzi chiar în fața ușii dormitorului.

— Nu intra, tocmai am ieșit de la duș și nu sunt îmbrăcată.

— Grăbește-te, vreau să-ți arăt ceva.

— Jason, scumpule, du-te și fă cafeaua! În dimineața asta se pare că mă mișc mai încet, strigă ea, înșfăcând un halat din șifonier și îmbrăcându-se.

— Am făcut-o deja, cum am venit. Îți aduc imediat o ceașcă.

Dumnezeule, se gândi Jenkins, oare de când era acasă?

Probabil imediat ce Ross o adusesse în dormitor. Închise ochii, simțind că amețește. Dacă intra cu un minut mai devreme? Alergă spre ușă și o încuie, apoi se întoarse spre

Ross care era încă în pat, privind-o netulburat.

— Trebuie să pleci, șopti ea desperată. Nu se poate ca

Jason să te găsească aici – mai ales așa!

— Și cum propui să mă scoți de aici fără ca Jason să mă vadă?

— Ți-am adus cafeaua, mamă! Te-ai îmbrăcat?

Jenkins strânse de pe jos hainele lui Ross și i le dădu, strânse într-un ghem mare.

— Repede, sub pat.

— Cum? Ross o privea de parcă era nebună.

— Te rog, Ross, nu comenta. Fă cum îți spun!

Exasperat, Ross se strecură sub pat, strângându-se cât mai mult pentru a încăpea.

— Îmi rămâi datoare pentru asta, Jinx.

— Da, știu. Mă voi revanșa. Acum, ascunde-te.

Când se asigură că Ross nu mai putea fi văzut, descuie ușa.

— Îmi pare rău c-a durat atât de mult, Jason. Cred că încă nu m-am trezit bine.

— Așa se pare, spuse Jason intrând și dându-i ceașca.

leșeau aburi din cafeaua asta când am adus-o și acum s-a răcit aproape de tot. Apropo, a cui e jacheta din piele de pe spătarul scaunului din

bucătărie?

— Jacheta din... piele?

— Da, una maro.

— A, e a domnului detectiv, Tracy.

— Când a venit?

— Aseară. A venit să-mi spună ceva în legătură cu...

Ray Price.

— Cine e Ray Price?

— Spărgătorul de la magazin, cel pe care nu l-au prins încă.

— Ah... Și tricourile?

— Tricouri?

— Da, erau două tricouri pe podea.

— Ah, da sunt uzate... am vărsat ceva și-am șters cu ele pe jos... Ai spus că vrei să-mi arăți ceva, schimbă ea repede subiectul, așezându-se pe marginea patului lângă el.

— Ah, da. Am găsit acest anunț pentru un Harley

Davidson din 1985; se spune că e în stare bună și prețul e rezonabil.

Jenkins se ridică și-ncepu să se plimbe prin cameră, citind și ea anunțul.

— Jason, știi ce părere am despre motociclete; sunt prea periculoase.

— Mamă, o mulțime de colegi de-ai mei au astfel de fiare. Voi fi atent. N-am să fac nicio prostie.

— Jason, dacă te lovește o mașină, nu contează cine e de vină atât timp cât ești mort.

— De ce trebuie să te gândești întotdeauna la ce-i mai rău? De ce nu poți să fii și tu ca părinții colegilor mei?

Doar nu cer o mașină de curse!

— Îmi pare rău, Jason, dar trebuie să iau în calcul toate aspectele. Ceea ce fac ceilalți părinți e treaba lor și, dacă se joacă și riscă viața copiilor lor pentru un fier...

— Ce fier, mamă? Fier - un Harley Davidson e numit „fier”.

Jenkins auzi un pufăit slab, dar destul de distinct și, aruncând o privire în jos, văzu fața lui Ross, abia abținându-se să nu râdă.

— Mamă? Ce-i cu tine?

— Nimic... răspunse ea, ducându-și mâinile, cu un gest nervos, când în păr, când la gât.

— Arăți de parc-ai fi văzut o stafie; ești atât de palidă, încât pistruii au devenit tridimensionali.

— Jason, ai un fel de-a vorbi...

— Te rog să mă scuzi, dar spun exact ce văd. Nu vrei să te mai gândești în privința motocicletei?

— Nu, îmi pare rău. Știi c-aș face aproape totul pentru tine, scumpul meu, dar consider că a-ți cumpăra motocicletă este ca și cum ți-aș cumpăra o pușcă.

— Iar dramatizezi lucrurile. Tata avea dreptate: ești o proastă.

— Jason!

— Mă duc la tata. Poate reușesc să am o conversație inteligentă cu el. După care ieși furios din cameră.

— Ross, poți ieși, spuse Jenkins după câteva minute, auzind ușa de la intrare trântindu-se.

— Te simți bine?

— Da... Presupun c-ai auzit.

— Da. Nu fi supărată, Jinx, spuse el îmbrățișând-o și ștergându-i o lacrimă din colțul genelor.

Jenkins oftă și se cuibări la pieptul lui.

— A spus că sunt o proastă.

— Nu gândește așa, iubito, pur și simplu a spus-o înfuriat de faptul că nu cedezi.

— Crezi că greșesc că nu-i cumpăr... cum i-a zis?

— „Fierul”? spuse Ross repede, făcând-o să râdă, deși era atât de tristă. Nu, nu cred c-ai greșit, dar nu pentru motivul pe care i l-ai spus lui.

— Cum adică?

— Adică, Jason vrea o motocicletă, să și-o cumpere el, nu să i-o cumperi tu. Când eram de vârsta lui, și eu am vrut motocicletă și mi-am cumpărat – de fapt, încă o mai am. Dar am muncit zi de zi până am strâns suficienți bani.

— Dar Jason e la școală și...

— Și eu eram la școală, dar lucram după orele de clasă și în weekenduri. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta,

Jinx, dar fiul tău e un puști răzgâiat.

— Cum îndrăznești să vorbești așa despre el? Nici măcar nu-l cunoști.

— Nu trebuie să-l cunosc. Orice copil care vorbește mamei lui așa cum ți-a vorbit el acum, nu e decât un puști răzgâiat. Dacă i-aș fi spus mamei că e o proastă, mi-ar fi tras o palmă de nu m-aș fi văzut.

— Vrei să-mi spui c-ar trebui să-l plesnesc pe Jason?

— Nu. Categorie nu.

— Atunci? În ciuda tonului ei reținut, se vedea clar cât e de furioasă.

— Cere-i să dovedească respect față de tine. Nu-l mai cocoloși și învață-l să-și asume răspunderea.

— Ce te face să crezi că-l cocoloșesc?

— Intuiția.

— Poate că asta fac, dar e copilul meu și are doar cincisprezece ani.

— La cincisprezece ani nu mai e copil, Jinx. Și e suficient de mare ca să muncească. Nu-i faci niciun bine dacă-i oferi totul. Dacă vrea motocicletă să-și câștige singur banii.

— Se pare că te pricepi foarte bine la educația copiilor. Ciudat, având în vedere că nu ai copii.

— Nu, nu am copii, dar am masteratul în Psihologia Adolescenților.

— Ah...

— Jinx, ești obosită, așa că voi chema un taxi și voi pleca. Dar, vom continua din punctul în care-am întrerupt în această dimineață. Și asta, cât se poate de repede.

— Ross, poate c-ar trebui să uităm.

Cuvintele își pierdură sensul în sărutul lui avid.

— Te sun, șopti el. Foarte curând.

O mai sărută o dată ușor pe obraz și plecă.

Era trecut de ora șase când Jason se-ntoarse acasă.

— Bună, scumpule!

Fără să răspundă salutului lui Jenkins, Jason deschise frigiderul.

— Jason, masa e aproape gata. Ți-am pregătit chili cu carne, mâncarea ta preferată. Dragul meu, te rog vorbește cu mine.

Fără să spună nimic, bosumflat, Jason luă din frigider o cutie cu lapte și o duse la gură să bea.

— Jason, de câte ori ți-am spus să nu mai bei direct din cutie!

— Nu știu! se răsti acesta, punând cutia la loc și ștergându-se la gură cu dosul palmei. De cinci mii de ori?!

— Ce drăguț! De la muțenie ai trecut la obrăznicie, și asta în mai puțin de cinci minute.

— Termină cu prostiile, mamă!

— Jason, m-am săturat de atitudinea ta! E timpul să-ți amintești că sunt mama ta și că îmi datorezi puțin respect.

Cu brațele încrucișate, Jason se trânti pe un scaun, privind bosumflat în jos. Jenkins își trase și ea un scaun și se așeză în fața lui.

— Jason, uită-te la mine. Ce-a spus tatăl tău?

— N-a spus nimic, pentru că nu m-am întâlnit cu el.

— Cum așa?

— Era într-o ședință.

La naiba cu Jake, se gândi Jenkins. Nu putea să întrerupă măcar cinci minute ca să-și vadă copilul? Abia acum văzuse câtă durere era în privirea lui Jason și-și aminti din nou cât de mult suferise fiul lor din cauza divorțului.

În cele optsprezece luni de când Jake îi părăsise,

Jason se schimbase enorm. La început, își exprima durerea și starea de confuzie așa cum era de așteptat: lua note mici, devenise recalcitrant și necooperant, fusese chiar eliminat de la cursuri timp de o săptămână pentru că se bătuse. Acel incident fusese motivul înscrierii lui la o școală militară la o oră de casă. Jake insistase că Jason avea nevoie de un regim sever disciplinar și că așa este cel mai bine pentru toți, să fie înscris la această școală cel puțin doi ani.

Jason, dispus să facă orice pentru a fi pe placul tatălui său, fusese de acord. În mod surprinzător, învăța din nou bine și, cu excepția unor

incidente izolate, ca acela de astăzi, redevenise Jason cel dinainte.

— Uite, spuse Jenkins liniștită. Hai să încheiem o înțelegere în privința motocicletei.

— Ce fel de înțelegere?

— Nu-mi place ideea să conduci o motocicletă...

— Mamă, nu sunt...

— Nu mă întrerupe. Spuneam că nu-mi place această idee, dar îmi dau seama că, practic, ești bărbat de-acum...

Oricum, nu mai ești un copil. Așadar, uite care e înțelegerea: merg cu tine la bancă pentru a obține un împrumut...

— Mamă, e grozav!

— Te-am rugat să nu mă întrerupi. Comportarea ta din această dimineață nu are nicio scuză și nu vreau să crezi că voi tolera ca aceasta să se mai întâmple din nou.

De asemenea, să nu-ți închipui că decizia mea a fost influențată de accesul tău de furie. Totuși, după ce-ai plecat, am analizat din nou lucrurile și mi-am dat seama că e posibil ca eu să fi greșit. Însă, înainte de a te entuziasma prea tare, vreau să înțelegi că voi pune câteva condiții.

— Orice, mamă! Promit să fiu de acord cu orice condiții.

— Vom vedea. Iată condițiile mele: în primul rând, vei începe să mă tratezi cu respectul care mi se cuvine; în al doilea rând, îți vei plăti motocicleta - ceea ce înseamnă că va trebui să-ncepi să muncești; nu mă interesează ce:

să tunzi iarba, să speli vase, indiferent ce, dar vei câștiga bani pentru a-ți achita motocicleta. M-ai înțeles?

— Da.

— Și mai e ceva. Dacă primești o amendă, indiferent pentru ce neregulă, nu vei avea dreptul să folosești motocicleta timp de șase luni. Ne-am înțeles?

— Da.

— Bun. Acum, du-te și spală-te, iar eu pun masa.

Jason sări de pe scaun și porni spre baie. Apoi, se întoarse și-o sărută pe Jenkins.

— Mulțumesc, mamă. Îmi pare sincer rău că m-am purtat ca un ticălos astăzi. Și, în niciun caz n-am gândit așa când te-am jignit.

— Te-am iertat.

Mai târziu în timpul cinei, Jenkins se hotărî s-aducă în discuție subiectul delicat al posibilei ei relații cu

Ross.

— Scumpul meu, îți place de detectivul Tracy?

— Cred că da. A fost foarte amabil din partea lui că ne-a adus acasă de la poliție.

— Ce-ai zice...?

— Știi ce-a spus Kathy, mamă? Kathy crede, continuă el râzând, că este ceva între tine și el.

— Da?

— Da, înțelegi ce vreau să spun. I-am zis că-i nebună.

Detectivul Tracy ar putea avea orice individă, așa că, de ce s-ar arăta interesat de tine? Nu-i așa, mamă?

— Ah, mulțumesc.

— Ei, n-o lua chiar așa. Am vrut să spun numai că detectivul Tracy e mult prea tânăr pentru tine.. Și, în plus, nici pe tine nu te-ar interesa, nu-i așa, mamă?

Jenkins ezită, neștiind ce să răspundă. Își duse farfuria la chiuvetă, pentru a mai câștiga puțin timp.

„Acum e momentul să-i spun”, se gândi ea. „A făcut chiar el introducerea, așa că n-am decât să-i spun adevărul”.

— Nu te-ar interesa, nu-i așa, mamă?

Jenkins se-ntoarse și văzu din nou în privirea lui

Jason acea spaimă. Nu, nu era momentul pentru confesiuni. Încercă să dea întregului episod o tentă de glumă și comentă, cu o voce tremurată de om bătrân:

— Ce să fac eu fiule, cu tinerelul acela? Doar dac-aș încerca să mă țin după el, mi-aș fractura probabil șoldul.

Pentru o bătrână ca mine, un pas greșit ar fi de-ajuns să mă trimită în scaunul cu rotile.

Jason se amuză grozav, iar Jenkins era mulțumită că nici nu băgase de seamă dezamăgirea ce i se citea în priviri.

CAPITOLUL 11

Trecând prin bucătărie, Jenkins observă jacheta din piele a lui Ross, agățată de spătarul scaunului, exact așa cum o lăsase el. Știa doar că-și uitase jacheta, de ce nu venise s-o ia?

Poate că începuse să aibă unele rezerve, mai ales după cele petrecute de dimineață. Și ea se gândise de nu știu câte ori și aproape că nu-i venea să creadă; pesemne că și-a pierdut mințile de-a lăsat lucrurile să meargă atât de departe.

De fapt, îi era chiar recunoscătoare lui Jason pentru venirea lui neașteptată. Ross era extrem de chipeș și avea un farmec deosebit, așa că ar fi fost o prostie din partea ei să se aventureze într-o relație intimă cu el. Pentru

Jenkins, o relație intimă era ceva extrem de serios și nu putea veni decât în urma unui anagajament luat –

cuvânt pe care, mai mult ca sigur că Ross nu-l agrea.

Era clar că pe Ross nu-l interesa o relație pe termen lung, cum de altfel îi spusese cât au stat închiși în încăperea frigorifică. Dar, nici pe ea, după experiența căsnicieii. Cel mai simplu ar fi să și-l scoată din gând și din inimă. Soneria telefonului îi întrerupse gândurile.

— Alo?

— Bună, Jinx, sunt eu, Ross.

Era suficient să-i audă vocea, pentru ca inima ei să vibreze în ritmul unor emoții puternice pe care încerca din greu să le camufleze măcar, dacă nu le putea stăpâni.

— Bună, Ross, ce faci?

— Bine. E un film cu Mel Gibson diseară. Vrei să-l vezi?

Jenkins închise ochii, repetându-și în gând că trebuie să fie tare, să nu cedeze, pentru că așa era cel mai bine.

— Nu pot, Ross, dar îți mulțumesc.

— Rulează și mâine, așa că putem merge atunci.

— Nu, nu cred. Oricum, mulțumesc.

— Ce s-a întâmplat?

- Nu cred c-ar trebui să ne mai întâlnim.
- Măcar spune-mi de ce.
- Știi bine de ce.
- Din cauza lui Jason?
- Da.
- Jason e acolo? întrebă Ross după o pauză lungă.
- Dacă da, aș vrea să vorbesc cu el.
- Vrei să vorbești cu Jason?
- Da.
- De ce?
- Întotdeauna verifici și selectezi convorbirile fiului tău?
- Nu, sigur că nu. Îl chem imediat. Jason! La telefon.
- Răspund de la mine, mamă. Gata, am răspuns...

Mamă?

- Da?
- Poți închide, acum.
- Ah, sigur; scuză-mă.

Jenkins închise încet telefonul, deși era tare curioasă ce naiba avea Ross de discutat cu Jason.

După zece minute, Jason intră în bucătărie.

- Despre ce-a vrut să discute cu tine detectivul Tracy?

Întrebă Jenkins cu o voce pe care se străduia s-o facă să pară cât mai indiferentă.

- M-a invitat la el acasă.
- De ce?
- Și-a amintit de lucrarea pe care trebuie s-o fac pentru școală și s-a oferit să m-ajute. Nu mă mir că și-a amintit. Pare un tip de treabă, mamă.
- Da... Chiar este.
- Ah, m-a rugat să-i aduc și jacheta.
- Chiar mă-ntrebam cum să i-o înapoiez.
- Mamă, te gândești vreodată să te împaci cu tata?
- Suntem divorțați.
- Da, dar te gândești la o posibilă împăcare? Adică, dacă tata ar vrea să

se întorcă la noi, ai fi de acord?

— Dragul meu, Jake a început o viață nouă cu Carol, așa că nu vrea să se întorcă.

— Am spus „dacă”. Adică, dacă situația ar fi alta și el n-ar sta împreună cu Carol; dacă și-ar da seama c-a greșit și-ar vrea să se întorcă, ai fi de acord?

— Dar el este împreună cu Carol.

— Mamă, n-ai auzit ce-am spus? Dacă n-ar fi împreună cu ea... ce-ai face?

— De ce? A lăsat cumva tatăl tău de înțeles că...

— Nu, mamă, tata n-a spus nimic. Întreb așa, pur și simplu.

Jenkins oftă, obosită de acest joc al ipotezelor.

Întotdeauna încerca să-i răspundă cât mai sincer, dar niciodată nu era sigură că spune ce trebuie.

— Presupun că dacă situația ar fi diferită, dacă tatăl tău ar deveni un soț iubitor și fidel și dacă ar vrea să se întorcă, s-ar putea să fiu dispusă să mai acord o a doua șansă căsătoriei noastre. Numai că, dragul meu, aceasta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu se știe.

A doua zi, îmbrăcată cu tricoul vechi pe care Jason îl purta numai când juca fotbal și cu o pereche de blugi decolorați, Jenkins încerca să desfacă obturatorul de grăsime de sub chiuveta din bucătărie, când îl auzi pe Jason venind.

— Mamă, unde ești?

— În bucătărie, Jason, vino te rog să mă ajuți. N-ajung la cheie, continuă ea, auzind scârțâitul adidașilor lui pe podeaua bucătăriei. Vrei, te rog, să mi-o dai tu?

Scoase o mână de sub chiuvetă, în așteptarea cheii.

Mulțumesc.

— Cu plăcere, iubito, se auzi o voce groasă.

Tresărind, Jenkins își ridică atât de repede capul încât se lovi de-o țeavă.

— Au! Ross, ce-i cu tine aici? Credeam că ne-am înțeles să nu ne mai

întâlnim.

— Nu-mi amintesc de nicio înțelegere. În plus, Jason m-a invitat, așadar, ce puteam face?

— Ai fi putut să-l refuzi.

— Și să-i rănesc sentimentele?

— Ai fi putut să-i spui că ai alt program.

— Vroiai să-l mint pe propriul tău fiu?

Expresia de groază simulată de pe chipul lui era atât de melodramatică, încât Jenkins abia se abținu să nu râdă.

— Să te ajut? Întrebă el imediat, așezându-se pe podea lângă ea, fără să mai aștepte răspuns.

— Mi-a căzut inelul pe orificiul de scurgere și încercam să-l recuperez din separatorul de grăsime.

Ross aruncă o privire pe jos, apoi râse, ridicând ceva.

— Acesta să fie inelul pe care-l cauți?

— Vrei să spui c-a fost tot timpul pe podea?

— Așa se pare.

— Cel puțin, bine că l-ai găsit tu, și nu Jason. Nu m-ar fi cruțat până la sfârșitul vieții de ironiile lui. Apropo, dar

Jason, unde e?

— Face un tur de probă cu motocicletă mea.

— Cum?!

— Mi-a spus despre înțelegerea voastră. M-am gândit că, dacă tot vrea să-și cumpere motocicletă, ar trebui să ia una bună. A mea are peste douăzeci de ani, dar este în stare excelentă și prețul pe care l-am cerut este rezonabil.

— Bine, dar...

Jenkins vru să se ridice, dar Ross o prinse de mână.

— Nu fi îngrijorată, Jinx. Poartă cască și face doar un tur prin cartier. Se trânti pe spate și-o trase deasupra lui. Acum, vino aici și sărută-mă, până nu se-ntoarce

Jason.

Deși se gândea c-avea să regrete, poate, Jenkins îi îngădui un sărut lung

ce-i făcea să se simtă unul și același.

— Jinx, când ne putem întâlni din nou?

— Ți-am spus, nu mi se pare o idee bună.

Vocea ei nu suna deloc convingător.

— Îmi placi, Jinx, și cred că și tu mă placi. Sau mă-nșel?

— Știi bine că te plac, dar ți-am explicat...

— Da, nu vrei să-l rănești pe Jason. Dar, de ce nu ne putem întâlni cât e la școală?

— Pentru că, prin această „întâlnire”, tu înțelegi altceva.

— Te referi la faptul că vreau să facem dragoste?

— Da, la faptul că vrei să ai o relație cu mine.

— Vreau să fac dragoste cu tine, ceea ce este o mare diferență.

Dându-și seama, după modul cum Jenkins ridică din umeri, că încă nu-l crede, Ross schimbă subiectul.

— Ei, ce zici: mă lași să rămân la cină?

— Nu mai lucrezi?

— Ba da, dar noaptea, ai uitat?! Asta înseamnă după ora zece. Vreau doar să discutăm.

— Nu știu despre ce-am mai putea discuta.

— Despre o mulțime de lucruri.

— Va fi și Jason!

— Știu; nu mă deranjează. Îmi place Jason.

— Adevărat?! Parcă spuneai că-i un puști răzgâiat și impertinent.

— Așa și este, câteodată. Dar, dincolo de furia și frustrarea lui, e un copil grozav.

— Aproape că-mi vine să te cred.

— Sunt sincer, Jinx, te-am mințit eu vreodată?

— Nu. Din câte știu, ai fost foarte deschis cu mine.

— Exact. Așadar, ce spui? Pot să rămân la cină?

Pe de-o parte, Jenkins ar fi vrut să spună „da”; pe de alta, însă, știa că intră pe un teren periculos. În plus, își dădea seama că, în prezența lui Ross Tracy, nu mai era stăpână pe ea.

Își mușcă buza, neștiind ce hotărâre să ia. Un lucru era sigur: cu Jason în

aceeași încăpere, era exclus ca Ross s-o seducă.

— Bine, poți rămâne la cină, dar în calitate de simplu prieten.

— Perfect. Îmi place să fiu prieten cu tine. Și-acum, doamnă Megraw, spuse el auzind motorul motocicletei, ar fi bine să ne ridicăm înainte de a fi nevoiți să-i explicăm lui Jason ce făceam întinși pe jos în bucătărie.

CAPITOLUL 12

Tot timpul cinei, Jenkins îi ascultă pe Ross și pe Jason discutând despre o mulțime de lucruri – de la sport, la vreme și, desigur, despre motociclete. Abia acum își dădea seama cât de mult îi lipsiseră astfel de cine, la masă în bucătărie, nu în fața televizorului, așa cum se obișnuise cu Jason, de când rămăseseră doar ei doi.

Ross era un musafir perfect: atât de politicos și amabil, cu o conversație plăcută și interesantă.

Jenkins oftă. De câte ori îl privea, simțea că, adânc înăuntrul ei, ceva devine incandescent și se topește.

Cum putea s-o aducă într-o astfel de stare doar cu un zâmbet sau cu o clipire plină de-nțeles? Era adevărat, era atât de frumos, încât părea ireal, dar nu aspectul lui conta, ci faptul că era un bărbat extrem de bun și de tandru, și-l trata pe Jason cu sinceritate, făcându-l să se simtă important. Atunci când Ross îi cerea lui Jason vreo părere, asculta cu atenție ce avea acesta de spus, iar

Jason era, evident, încântat.

„Nu e bine”, se gândi Jenkins. „E atât de ușor să mă îndrăgostesc de Ross; dacă nu cumva am și trecut de aceasta fază”.

— Hei, Jinx, la ce te gândești?

— Scuză-mă, ce-ai spus?

— Păreai departe. Am plictisit-o pe mama ta cu discuția noastră, Jason.

— Cred că da. Îmi pare rău, mamă.

— Nu, nu, eu eram de vină. Cine vrea desert?

— Eu, nu, mulțumesc, spuse Ross.

— Nici eu. Trebuie să plec, mamă. I-am promis lui

Kathy că ne plimbăm. Mergem la Caldwells cu Sean

Reilly și cu prietena lui. Pot să rămân la noapte la Sean?

Mă duce tata la școală mâine dimineață.

— Mama lui Sean e de acord?

— Da.

— Bine, dar sună-l mai întâi pe tatăl tău și roagă-l să te ia mâine de la

Sean. Îmbrăcămintea e deja împachetată, nu uita s-o iei când pleci.

— Mulțumesc. Merg să-l sun pe tata! Vai de mine!

Sean trebuie să vină în aproximativ zece minute.

Înainte de a ieși din cameră, se opri și se adresă lui

Ross: Mulțumesc pentru ajutorul la lucrare. Te anunț ce notă iau.

— Neapărat.

— Imediat ce eu și mama luăm o hotărâre, aș dori să discutăm în legătură cu cumpărarea motocicletei.

— Când te hotărăști, te așteaptă. M-am atașat de fiara asta bătrână și mi-ar plăcea s-o știu pe mâini bune.

— Fii fără grijă. O voi îngriji bine. Gata, a venit Sean.

Ne vedem weekendul viitor, mamă.

— La revedere, dragul meu. Apoi, după ce se auzi ușa trântită, se adresă lui Ross: Mulțumesc c-ai fost atât de drăguț cu Jason, azi.

— M-am simțit bine împreună cu el. Este foarte inteligent, știi?

— Știu, dar îmi face plăcere s-o aud de la tine.

— A fost o cină grozavă, Jinx. Și, pentru că tu ai gătit, voi spăla eu vasele.

— Bine.

— Bine?! o privi el, părând surprins.

— Dacă sperai să mă opun, vei avea o mare dezamăgire.

— Adică, nu insiști să speli tu vasele?

— Crezi că sunt fraieră? În niciun caz. Și, pentru c-ai fost atât de amabil și te-ai oferit, am să mă odihnesc puțin la o cafea.

Ross clăti ultima farfurie, șterse chiuveta, aragazul, masa și mătură în bucătărie, apoi își lăsă mânecile în jos și merse s-o caute pe Jinx. O găsi întinsă pe canapeaua din salonul care se-nvecina cu bucătăria.

— Am terminat, spuse el. Jinx?

Adormise, cu ceașca goală de cafea pe piept, mișcându-se în ritmul respirației sale.

Zâbind, Ross îi îndepărtă o șuviță mătăsoasă arămie ce-i cădea pe obraz. Dumnezeu, cât de mult și-ar fi dorit s-o ia în brațe și s-o ducă în

dormitor. Dar, uitându-se la ceas, își dădu seama că trebuia să plece pentru a ajunge la timp la lucru.

Încet, să n-o trezească, luă ceașca goală și o duse la bucătărie, apoi o înveli cu pledul care stătea împăturit pe spătarul canapelei, își puse jacheta, stinse luminile, cu excepția veiozei din living și plecă.

Când ceasul mare de perete rămas de la bunicul bătu,

Jenkins mormăi ceva și răsucindu-se, căzu de pe canapea. Privi în jur, nedumerită și dezorientată; îi luă mai bine de un minut pentru a-și descurca picioarele din pledul cu care fusese învelită. Își amintea că se așezase pe canapea – nu intenționase să rămână decât câteva minute, după care vroia să meargă să-l ajute pe Ross la bucătărie. N-avusese de gând să-l lase să muncească singur, dar probabil adormise.

Bietul Ross! Nu numai că-l lăsase să facă singur curat, dar nici măcar nu fusese nimeni care să-l conducă. Ce mai gazdă a fost! Va trebui să-și ceară scuze când îl va vedea data viitoare – dacă va mai fi o dată viitoare.

Jenkins se-ntinse, căscă și, uitându-se la ceas, văzu că era aproape șapte și jumătate. Era rândul lui Tish să pregătească micul dejun de duminică și ea trebuia să fie gata îmbrăcată până la opt. În drum spre duș, se opri la debara să ia câteva prosoape.

Fredona un cântec, dar, când deschise ușa debaralei, tăcu brusc când o mână tatuată o prinse, trăgând-o brutal înăuntru.

— Surpriză!

Îngrozită, Jenkins privea lung bărbatul înarmat.

— Cum ai pătruns în casa mea?

— Foarte simplu, spuse Ray Price, cu pistolul îndreptat spre ea. M-am strecurat chiar pe fereastra din spatele tău. Nu știi cât e de periculos să lași ferestrele deschise, doamnă Megraw? Așteptam de mult ocazia; doar de-atâta timp mă-nvârt în jurul casei tale.

— De ce?

— Pentru că din cauza ta trebuie să mă ascund acum.

Dacă ți-ai fi ținut gura, nimeni n-ar fi știut că eu am jefuit magazinul. Ar fi trebuit să te ucid de-atunci.

— Și o să mă omori acum?

— Nu, cel puțin nu încă. Am alte planuri cu tine.

— Ce vrei? Bani? N-am mulți, dar îți dau ce am.

— O să iau banii tăi și mașina ta, pentru că vom face o mică plimbare amândoi. Acum însă, mi-e foame și tu o să-mi pregătești ceva de mâncare.

Jenkins înghiți cu greutate. „O plimbare”? Unde?

Trebuie să trag de timp – să fac totul pentru a tergiversa cât mai mult.

— Micul dejun?

— Da – cu tot ce trebuie.

— Bine. Atunci să mergem în bucătărie.

Simțind pistolul în spate, Jenkins păși încet, ca nu cumva vreo mișcare bruscă să-i trezească bărbatului suspiciuni, determinându-l să tragă.

Ray Price se așază pe un taburet înalt, supraveghind-o pe Jenkins.

— Ouăle să fie bine prăjite; la fel și costița.

— În regulă.

Deschizând un sertar pentru a lua o paletă, Jenkins văzu mișcându-se o sticlă cu pastile – erau somniferele pe care medicul i le recomandase pentru insomnia de care suferise la puțin timp după ce Jake o părăsise.

Să-ndrăznească să strecoare câteva în mâncarea lui Ray

Price?

— Vreau și biscuiți făcuți în casă.

— Nu pot să fac, fiindcă nu mai am făină. Pâine prăjită sau briose. În timp ce vorbea, deschise sticlă și îi vărsă conținutul în sertar. Cum Ray privea în altă parte în momentul acela, reuși să-și strecoare în buzunar câteva pastile.

— Pâine prăjită.

Deodată, începu să sune telefonul, făcând-o pe

Jenkins să înghețe de spaimă. Era fără îndoială Tish, care o chema la micul dejun. Dacă nu răspundea, Tish ar fi venit să vadă ce se-ntâmplă și n-ar fi vrut în niciun caz ca prietena ei cea mai bună să fie prinsă în această capcană.

— Probabil e vecina mea. Dacă nu răspund, își va da seama că e ceva în neregulă.

— Răspunde, dar nu încerca să faci vreo prostie.

— Alo!

— Se răcește mâncarea, Jenkins, spuse Tish.

Grăbește-te.

— Nu mă simt prea bine și cred că n-am să pot veni.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am răcit.

— Îmi pare rău. Te pot ajuta cu cumva?

Deodată, Jenkins avu o idee.

— Dacă se-ntâmplă să vorbești cu Ross Dylan, spune-i c-am găsit în sfârșit ochelarii aceia „Wayfares” pe care îi căuta. Îi am chiar aici, sub nas.

— Cum? Cine e Ross Dylan?

— Știi cât de mult ține la ochelarii aceia scumpi. Îi caută de câteva săptămâni.

— Jenkins, ce tot vorbești?

Ray Price o privi cu ochi bănuitori și-i făcu semn să termine convorbirea.

— Bine, Tish, te sun eu mai târziu.

— Acum, grăbește-te, spuse Ray Price. Ne așteaptă o zi lungă.

Tish puse receptorul în furcă și se uită nedumerită la soțul ei.

— Asta a fost cea mai ciudată convorbire telefonică pe care-am avut-o vreodată.

— Da?

— Buzzy, cunoști pe cineva cu numele Ross Dylan?

— Nu, nu cred.

— Nici eu nu cunosc, dar Jenkins m-a rugat să-i transmit un mesaj. Buzzy, ceva nu e-n regulă. Parcă

Jenkins mi-ar fi vorbit codificat. Ross Dylan... Ross

Dylan... Am auzit numele ăsta undeva, dar nu-mi amintesc unde!... Stai puțin! R.D.Tracy! Ross Dylan

Tracy! Buzzy, am impresia că Jenkins mi-a transmis un mesaj pentru detectivul Tracy.

CAPITOLUL 13

Ross și Kelly erau la secția de poliție și tocmai terminaseră de scris câteva rapoarte când sună telefonul.

— Ross, e pentru tine. O doamnă - Tish Armstrong.

Cu ochii usturându-l de nesomn, Ross făcu semn din cap, obosit, și răspunse la telefonul de pe biroul lui. Se-ntreba de ce oare prietena lui Jinx îl suna.

— Tracy la telefon.

— Ross, cred că Jenkins a pățit ceva.

Cu atenția brusc încordată, uitând de oboseală, Ross apăsă mai tare receptorul la ureche.

— Ce-a pățit?

— Nu sunt sigură ce-i cu ea. Știu doar c-a vorbit foarte ciudat la telefon și m-a rugat să-i transmit un mesaj lui

Ross Dylan. Așa te cheamă, nu?

— Da... Dar de ce... Mă rog, nu contează. Ce mesaj?

— Aici urmează partea cea mai ciudată. A spus că, dacă te vād cumva, să-ți spun c-a găsit ochelarii de soare pe care-i căutai.

— Cum?! Nu căutam niciun fel de ochelari de soare.

— Mă temeam eu c-așa o să spui, oftă Tish.

— Ce altceva a mai spus Tish?

— Asta-i tot. Ți-am spus că-i ciudat.

Ross se rezemă de spătarul scaunului, frecându-și fruntea.

— N-are nicio logică. Ești sigură că asta e tot?

— Absolut. Ross, e ceva în neregulă, simt asta. Cred că încerca să-mi spună altceva, de fapt. Am avut impresia că nu era singură. Să-l trimit pe Buzzy la ea?

Ross simți o durere în stomac.

— Nu, nu-l trimite. Repetă-mi din nou mesajul - cuvânt cu cuvânt, fără să omiți ceva.

— De obicei, duminica pregătim pe rând micul dejun, eu și Jenkins. Astăzi era rândul meu. Jenkins a întârziat, așa că i-am telefonat să-i spun

că se răcește mâncarea. Mi-a spus că nu se simte bine, c-a răcit. Am întrebat-o dac-o pot ajuta cumva și mi-a spus: „Da, dacă te-ntâlnești cu Ross

Dylan, spune-i c-am găsit în sfârșit ochelarii aceia de soare,

Wayfaren, pe care-i căuta. Sunt chiar sub nasul meu. Știi bine cât de mult ține la acei ochelari scumpi și-i caută de săptămâni”. După aceea a spus că trebuie să închidă.

Ross se încruntă. Totul părea o nebunie.

— Stai puțin, Tish. Apoi, adresându-se colegului său:

Kelly, știi ceva despre ochelarii de soare „Wayfaren”?

— Știu doar că sunt fabricați de Ray-Ban și că sunt foarte scumpi, răspunse Kelly ridicând din umeri.

— Ray-Ban... șopti Ross. Ray-Ban, ochelari de soare scumpi... Ce-o fi vrut să spună... Brusc, se ridică de pe scaun. Dumnezeu! Tish, știu c-ncerca să spună Jinx!

Ray Price terminase de mâncat și-mpinse farfuria.

— Bun... mormăi el apreciativ, scobindu-se în dinți cu un chibrit.

— Mai vrei cafea?

— Păi... da. Aruncă o privire pe fereastră spre ușa din spate și se-ncruntă. Ce se-ntâmplă la vecini? Sunt o mulțime de mașini acolo.

Se uită și Jenkins și văzu că, într-adevăr, pe aleea din fața casei lui Tish erau o mulțime de mașini și, dacă nu se-nșela, una dintre ele era mașina roșie sport a lui Ross.

Pentru prima dată de la apariția lui Ray Price, Jenkins avu o rază de speranță; însemna că Tish înțelesese.

— Doamna tocmai a născut; trebuie să fie prieteni de-ai lor care vin să-l vadă pe micuț.

Price merse până la ușă și spionă. Cele câteva clipe în care acesta a avut atenția distrasă au fost de-ajuns ca

Jenkins să-i toarne în cafea conținutul a cinci somnifere.

— Unde mi-e cafeaua? se răsti el, întorcându-se la masă.

— Imediat e gata. Ai spus că-ți place cu frișcă și cu mult zahăr.

Jenkins îi puse multă frișcă și trei lingurițe cu zahăr, sperând să disimuleze astfel gustul medicamentelor. Îi mai pusese două pastile și în prima cafea, fără ca acesta să-și dea seama că e ceva în neregulă; dar, cantitatea fusese mai mică atunci și băuse cafeaua în timp ce mânca.

— Cât e ceasul? întrebă Ray, sorbind din ceașcă.

— Aproape nouă.

— E cazul s-o pornim, spuse el dând ceașca peste cap.

Avem mult de mers.

— Acum? N-ar fi mai bine s-așteptăm până se-ntunecă?

Cum putea să-l mai rețină? Oare cât dura până pastilele își făceau efectul? Doar îi dăduse o doză în stare să doboare un cal.

— Nu. Plecăm acum. Ia cheile mașinii.

— E rece afară. Vreau să-mi iau o jachetă.

— Ia-o și mișcă-te mai repede.

Jenkins se-mbracă și-i întinse cheile.

— Nu, nu. Conduci tu, eu nu mă simt prea bine. Hai!

Jenkins urcă în mașină cu pistolul îndreptat spre ea, după care Price se instalează și el alături.

— Pot să deschid radiatorul?

— Deschide și să ieșim de aici. Te avertizez: nu cumva să atragi atenția polițiștilor în vreun fel, ai auzit? Altfel, vei regreta amarnic.

Jenkins încuviință din cap și ieși din garaj, apoi o porni încet pe strada liniștită.

— În ce direcție? întrebă ea la stop.

— Pe drumul cel mai scurt spre I-59.

Jenkins o luă la dreapta și apoi încă o dată la dreapta, astfel încât s-ajungă să treacă prin fața casei lui Tish, sperând că poate o va vedea cineva. Erau mașini peste tot, dar nu se vedea nimeni.

— Nu poți să conduci mai repede?

— Nu, pentru că depășesc limita de viteză. N-ai spus că...

— Bine, bine... Fir-ar să fie, nu mă simt bine.

— Probabil că ești obosit. De când n-ai mai dormit?

— E ceva timp... Nu-ți prea poți permite să dormi când ești în afara legii.

— Înțeleg...

Privind în oglinda retrovizoare, văzu mașina roșie sport urmărind-o la oarecare distanță: era Ross, slavă

Domnului.

— Unde mergem?

— O să afli când va fi cazul. Acum, condu mai departe până la granița dintre state.

Price vorbea din ce în ce mai greu. Se părea că medicamentul își făcea efectul. Căscă de două ori, apoi îi căzură pleoapele grele de somn. Pistolul îi alunecă din mână pe podeaua mașinii, cu un zgomot înfundat. După alte câteva clipe, sforăia.

— În sfârșit, murmură Jenkins. Ray?... Ray, dormi?

Sper să nu-l fi omorât... se gândi ea când acesta nu numai că nu răspunse, dar părea complet inert.

Viră și-o porni din nou spre oraș. După douăzeci de minute, parcă în fața secției de poliție și, cum coborî, mașina roșie sport se opri cu un scârțâit de frâne chiar în spatele ei. Sărind din mașină, Ross alergă spre ea.

— Jinx, n-ai pățit nimic? Unde e Price?

— În mașină; doarme ca un prunc.

— Ce face?! Ross privi neîncrezător prin fereastra mașinii. Nu se poate! Chiar doarme.

Făcu semn câtorva polițiști care-l târâră pe Price afară din mașină și-l duseră sus în secție.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat?

— I-am pus somnifere în cafea. Poate c-ar trebui chemat un doctor. Cred c-am golit vreo șapte capsule în cafeaua lui.

Ross îi cuprinse fața cu palmele și o sărută.

— Jenkins Megraw, ești o femeie nemaipomenită!

Pentru a doua oară, Jenkins se afla în biroul locotenentului Chuck Llewellyn, răspunzând întrebărilor legate de Ray Price.

Locotenentul citi raportul preliminar întocmit de

Ross și dădu din cap, zâmbind.

— E de necrezut, doamnă Megraw. Cu pistolul îndreptat spre dumneavoastră și totuși ați reușit să spuneți prietenei dumneavoastră să ia legătura cu detectivul Tracy și să-l anunțe că Ray Price era acolo, în casă?

— Da, domnule. N-am fost sigură că Tish va înțelege mesajul, dar nu puteam decât să mă rog ca ea, sau

Ross... adică detectivul Tracy să decodifice.

— Și ce anume i-ați spus doamnei Armstrong?

— Să-l anunțe pe Ross Dylan că i-am găsit ochelarii de soare „Wayfaren” acasă la mine.

Locotenentul ridică privirea spre Ross.

— Vrei să spui că din asta ai dedus că Ray Price o ținea ostatică pe doamna Megraw?

— Da.

— Bine, dar cum?

— Să vedeți...

— Lasă, n-are importanță... Să scrii totul în raportul final. Acum, condu-o pe doamna Megraw acasă. Trebuie să fie obosită.

— Cum a intrat Price în casă? Întrebă Ross după ce au ajuns.

— Prin debaraua cu rufe, de fapt pe fereastră. Eu am fost de vină. Întotdeauna las fereastra deschisă când spăl. Nu voi mai repeta această greșeală.

— Ești epuizată. Te las, ca să poți dormi.

— Poți să mai rămâi, doar cât fac repede un duș? Știu că Ray Price e la închisoare, dar... o fi șocul posttraumatic zâmbi ea palid.

— Sigur. Nu plec decât când ești sigură că te simți bine.

— Mulțumesc. Nu întârzii mult.

— Stai cât dorești. Nu mă grăbesc.

Jenkins se dezbracă și intră sub duș. Cu fața ridicată spre jetul de apă, simți în sfârșit că se poate elibera de toată emoția acumulată din clipa în care îl găsise pe Ray

Price la ea în casă. Îi fusese groază c-o va omorî. Acum, când se afla în siguranță, își putea permite luxul de a plânge, iar plânsul ei se transformă în hohote convulsive.

— Jinx? Te simți bine? întrebă Ross, întredeschizând ușa.

Auzi vocea plină de îngrijorare a lui Ross și-ncercă să-i răspundă, dar nu reuși, din cauza plânsului. Câteva clipe mai târziu, ușa se deschise din nou și intră Ross, complet dezbrăcat. Pășii sub duș și o luă în brațe, ținând-o strâns la pieptul lui și liniștind-o.

Când își epuiză lacrimile, Jenkins făcu un pas înapoi și-l privi. Îngrijorarea întipărită pe chipul lui frumos o înduioșă. Nu mai avea rost să nege evidența. Era îndrăgostită de Ross Tracy.

— lubește-mă, Ross, șopti ea, atingându-i buzele ușor.

CAPITOLUL 14

Ross clipi mirat, îndepărtând picăturile de apă animate de gene. Martor îi era Dumnezeu că nimic nu-și dorea mai mult decât să facă dragoste cu această femeie.

Întregul trup îl dureau de dorul de-a o simți aproape și de-a o atinge.

— Ross?

Ross o privi îndelung, încercând să se asigure că rugămintea ei nu era pur și simplu o reacție la trauma prin care trecuse. Niciodată nu i se păruse atât de vulnerabilă ca în acea clipă, dar și atât de irezistibilă:

plină de pistrui și nefardată, arăta ca o fetișcană, iar corpul ei suplu și mătăsos emana prin toți porii feminitate.

— Jinx, eu nu... ești sigură?

— Niciodată n-am fost mai sigură. lubește-mă, te rog...

Fără șoapte de iubire, fără gingășie, relația lor se consumă sub imperiul nevoii desperate a unuia de celălalt, pasional, frenetic, sălbatic, aproape brutal.

Cu genunchii încă tremurând, Jenkins se sprijini de bara de mână montată în perete, privindu-l pe Ross cum ia săpunul și-ncepe s-o spele ușor, cu infinită tandrețe și grijă. Apoi, ridicând-o în brațe, o scoase de sub duș, o înfășură într-un prosop și o duse în pat.

Jenkins era atât de relaxată, încât adormise pe jumătate când îl simți pe Ross învelind-o ușor, apoi strecurându-se și el lângă ea în pat.

— Dormi, Jinx. Voi fi aici să te veghez.

Jenkins zâmbi, somnoroasă. Din ziua în care Jake o părăsise, fusese nevoită să fie cea puternică, dură, cea care să protejeze și să apere. Acum, prima dată după mult timp, se simțea protejată și răsfățată. Căscă și se afundă mai adânc în pernă.

„M-aș putea obișnui atât de ușor cu asta”, se gândi ea.

„Atât de ușor...”

Jenkins dormea liniștită de mai bine de două ore, când Ross se dădu jos

din pat, se-mbrăcă și, după ce-o înveli mai bine, ieși încet din cameră.

Merse în bucătărie și, după ce puse ibricul să facă o cafea, dădu un telefon.

— Alo?

— Eu sunt, Kell.

— Ross, unde naiba ești? Am sunat ore în șir la tine acasă.

— Sunt la Jinx. Era foarte speriată când am adus-o acasă, așa c-am rămas la ea.

— Înțeleg... răspunse Kelly după o pauză.

— Ce anume înțelegi? Întrebă Ross cu o furie abia stăpânită, sesizând nuanța de reproș.

— Nimic... Unde e doamna Megraw acum?

— Doarme. Kell, știi că vrei să spui ceva, așa că, dă-i drumul!

— Uite... Știu că nu e treaba mea, dar...

— Continuă.

— Deși abia dac-am văzut-o de câteva ori, doamna Megraw pare o persoană foarte drăguță.

— Chiar așa și este. Și?

— Dar, nu prea e genul tău de femeie, Ross.

— Hai, spune tot ce-ai de spus.

— Nu cred că este corect să profiți de cineva ca ea.

— Cum adică?

— Ross, tu niciodată nu menții o relație mai mult de-o lună, și asta în cel mai bun caz. Dar, până acum nu avea importanță, pentru că individele cu care te-ntâlneai nu vroiau nici ele decât o distracție. Dar, această doamnă nu pare să fie din acelea care-și schimbă partenerii tot atât de des cum își schimbă lenjeria.

— Și vrei să spui că și eu îmi schimb așa partenererele?

— Chiar vrei părerea mea? Da.

— Mulțumesc, amice. Mă bucur să aflu ce părere bună ai despre mine.

— Ross, ești colegul și prietenul meu cel mai bun. La naiba, doar știi cât te admir. Dar, te lași condus de plăceri, nu de rațiune. N-aș vrea să văd că această doamnă suferă din cauza ta.

— Sunt convins c-ar fi foarte mișcată de grija ta.

— Of, Ross! Acum te-ai înfuriat. Să uităm totul.

În definitiv, nu e treaba mea. De unde să te iau diseară? De-acasă de la tine sau de la doamna

Megraw?

— Nu știu încă. Te sun eu.

Ross închise telefonul și rămase privind în gol.

Kelly avea dreptate în legătură cu relațiile lui amoroase. Nu găsisese o femeie care să-i mențină interesul treaz mai mult de o lună. Și se va întâmpla oare același lucru și cu Jinx după alte câteva săptămâni? Nu știa ce să răspundă. În acest caz, ar răni-o mai mult decât despărțirea de fostul ei soț. Poate Kelly avea dreptate în toate privințele. Poate că lucrul cel mai bun pe care-l avea de făcut era să dispară acum, până nu era prea târziu.

Își aminti scena de la duș. O auzise pe Jinx plângând și, fără să ezite nici măcar o clipă, se dezbrăcase și intrase și el sub duș – nu dorise decât s-o țină în brațe și s-o liniștească.

Ce alinare! Procedase ca un animal. Chiar de-atunci se înfuriase împotriva lui însuși. Ceea ce a urmat n-avea nimic comun cu a face dragoste. Jinx fusese într-un moment de maximă vulnerabilitate și el profitase. Și, pe deasupra, nu-și luase nicio măsură de precauție.

Se simțea pur și simplu o pleavă.

Jenkins se trezi și, privind ceasul de pe noptieră, văzu că era trecut de ora cinci. Dormise aproape toată ziua.

Se-ntrebă unde-o fi Ross, apoi, auzind un zgomot slab de vase, își închipui că e în bucătărie.

— Sper c-ai făcut cafea! spuse ea, îndreptându-se spre bucătărie.

— Tocmai am pus ibricul. E gata imediat, se auzi vocea lui Tish.

— Tish?

— Da.

— Numai tu ești?

— Ross mi-a telefonat acum câteva ore și m-a rugat să vin să stau cu tine, ca să nu te trezești singură.

— Putea cel puțin să fi spus „la revedere”.

— Trebuia să plece la lucru și n-a vrut să te deranjeze.

Ai avut o dimineață chinuitoare.

— A spus ceva?

— Despre ce?

„Cum pot să fiu atât de proastă? se gândi Jenkins.

Cum putea Ross să discute cu Tish despre ce se petrecuse între ei?”

— M-am gândit că-ți va fi foame când te trezești, așa că ți-am pregătit niște spaghetti.

— Grozav, spuse Jenkins pentru a-i face plăcere, deși nu-i era deloc foame. Nici nu ți-am mulțumit c-ai telefonat la poliție. Îmi închipui ce ciudat ți s-a părut.

— Recunosc că da. Nimic din ce spuneai n-avea sens și mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Eu vorbesc tot timpul aiurea, dar nu și tu. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că Ross Dylan e Ross Tracy. Ideea cu ochelarii de soare a fost grozavă. Cum ți-a venit?

— Mi-am amintit că Jason m-a rugat vara trecută să-i cumpăr o pereche de ochelari Wayfaren și-așa mi-a venit ideea. Cu toate că nu eram sigură că veți înțelege.

— A-nțeles Ross. E un detectiv bun.

— Da...! e un detectiv bun.

— Jenkins? Simți nevoia să discutăm? Ți-a făcut vreun rău Ray Price?

— Nu, doar m-a speriat îngrozitor. Din fericire, nu e foarte isteț. Mă învinuia pe mine pentru faptul că ajunsese în situația asta și, ca pedeapsă, vroia să mă ducă undeva. N-a spus nici unde, nici ce-avea de gând când ajungeam la locul respectiv. Mă bucur că n-a trebuit să aflu.

— Din fericire.

— A spus cumva Ross dacă mai are nevoie de mine...

În legătură cu cazul?

— Nu, n-a spus, dar sunt sigură că te va suna el dacă are nevoie de tine.

Dacă – ciudat cum un cuvânt atât de mic poate fi atât de important.

CAPITOLUL 15

Ross n-a sunat. Nici în ziua următoare, nici în celelalte. În a cincea zi, Jenkins știa precis că nici nu va mai suna. Și, ceea ce era și mai rău, știa și motivul.

Cine l-ar fi putut învinui? Doar ea insistase să fie doar prieteni, iar el, deși cu greu, fusese totuși de acord.

Și-acum, iată ce se-ntâmplase. Cu prima ocazie, se aruncase în brațele lui, rugându-l să facă dragoste cu ea.

Și el cum reacționase? Acel moment de ezitare ar fi trebuit să fie un indiciu pentru ea că sentimentele lui se schimbaseră. Dar ea insistase. Până atunci nu se arătase niciodată atât de lipsită de fermitate; ce-o făcuse să se arate tocmai atunci astfel? Ce-o fi gândit Ross? Ce impresie poate să-i facă o femeie care acum spune că nu vrea decât o prietenie, ca după nicio zi să-l implore să facă dragoste. Chiar așa se-ntâmplase: îl implorase. Și acum roșea când își aducea aminte.

Așadar, totul se petrecuse fără niciun preludiu, ca și cum Ross ar fi fost furios. De fapt, avea tot dreptul să fie așa.

Jason venise acasă nerăbdător să afle amănunte în legătură cu răpirea mamei lui.

— Colegii mei te consideră nemaipomenită. Toți spun că mamele lor ar fi leșinat dacă li s-ar fi întâmplat lor așa ceva.

— Colegii tăi ar rămâne foarte surprinși de modul cum ar reacționa și mamele lor în situații similare. Ei, acum destul cu asta! Ce-ai zice să-ți iei permisul de conducere pentru motocicletă?

— Mamă! Ar fi grozav!

— Atunci, să nu mai pierdem timpul.

— Trebuie să-l sun pe Ross, spuse Jason cum s-au întors acasă. De-abia aștept să-i spun c-am luat examenul. Am putea lua motocicleta chiar astăzi?

— Cred că da, dacă Ross e de acord. Dar numai după ce termini de greblat curtea doamnei Moody.

Jason își respectase promisiunea de a câștiga bani pentru a-și plăti motocicleta. Se angajase să presteze diferite munci în fiecare sâmbătă până la Crăciun și, de asemenea, în vacanța de iarnă.

— Ross? se auzi vocea lui Jason la telefon. Nici nu-ți închipui ce vreau să-ți spun. Am permisul de conducere pentru motocicletă.

Jenkins rămase în prag, sperând ca totuși Ross să vrea să vorbească și cu ea. Dar, după câteva minute, Jason închise telefonul.

— Ei bine, cum a rămas?

— A spus că pot veni oricând s-o iau; îmi lasă cheia sub preșul de la ușă.

— El nu va fi acasă?

— Nu, a spus că are de făcut niște cumpărături, dar că pot să vin s-o iau. Putem merge acum?

Categoric, Ross o evita.

— Cum e cu banii?

— A spus să nu-mi fac griji; pot plăti în rate.

— Da, de fapt vroiam să știu... mă rog, n-are importanță. Presupun că-i pot trimite cecul prin poștă.

Iar tu, îmi vei restitui banii pe măsură ce-i câștigi.

— Sigur. Fii fără grijă, îmi respect promisiunea. Mamă, mergem acum? Mi-a explicat unde locuiește.

— Bine, mergem. Ia-ți casca.

— Uite-o, mamă!

— Pe cine? tresări Jenkins, pierdută în gânduri.

— Motocicleta! Uite-o cum strălucește.

Jason sări imediat din mașină, dornic să intre în posesia motocicletei, iar Jenkins puse cecul completat de acasă în cutia de scrisori.

— Gata, mamă, putem pleca!

— Vin! strigă ea, fiind însă sigură că Jason nici n-o mai auzi din cauza zgomotului motorului motocicletei.

Se grăbi să urce în mașină și să-l urmeze pe Jason care pornise deja.

— Dumnezeu, șopti ea, ai grijă de copilul meu.

Luni, Jenkins mătura aleea din fața casei când văzu mașina roșie sport oprind. Își stăpâni cu greu emoția când Ross coborî și veni spre ea.

— Bună! Ce te-aduce aici?

— Asta, spuse Ross scoțând din buzunar o foaie de hârtie împăturită.

— Este cecul pe care ți l-am lăsat în cutia de scrisori.

Nu e suma corectă?

— Ba da, dar nu vreau banii tăi. Jason îmi va plăti din banii pe care-i câștigă. Așa a fost înțelegerea.

— Bine, dar asta poate dura ani de zile, Ross. Nu e corect s-aștepti atât. Jason îmi poate plăti mie.

— N-am nevoie de acești bani, Jinx. Am dorit ca Jason să aibă motocicleta și i-aș fi dat-o oricum, dar o va aprecia mai mult dacă o plătește cu banii câștigați de el.

— Nu știu ce să spun. Un simplu „mulțumesc” mi se pare prea puțin.

— E de-ajuns.

— Bei o cafea?

— Nu, mulțumesc. Mă așteaptă Kelly în mașină.

— Poate veni și el la o cafea.

— Mulțumesc, dar e mai bine să plecăm acum.

Lucrăm în schimbul de zi până la întâi ianuarie, așa că suntem în timpul programului, acum.

— Ah... Poate altă dată.

— Da, poate.

Ross se trânti pe scaunul mașinii și privi încruntat pe fereastră.

— Fi-ar să fie! mormăi el.

— Ce te frământă?

— Nimic. Sunt un prost.

— Asta nu e o noutate.

— M-a invitat la o cafea. De fapt, te-a invitat și pe tine.

— Și ce-i rău în asta?

— Nimic; am spus „nu”. Ar fi trebuit să-i vezi privirea.

Parc-aș fi pălmuit-o.

— Uite, Ross! Dacă...

— Gata, Kelly! Ai spus ce-ai avut de spus și te-am ascultat. Ai avut dreptate. Jinx nu e genul de femeie pentru unul ca mine. Este mai bine să pun capăt relației înainte de a o răni.

— Dacă vrei să știi părerea mea, spuse Kelly după o lungă tăcere, e deja prea târziu.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că deja o rănești.

Jenkins luă ultima linguriță cu înghețată, tremurând.

De când plecase Ross după ce-i returnase cecul, nu făcuse altceva decât să plângă și să mănânce înghețată, și-acum îi era atât de frig, încât nu se putea opri din tremurat. Știa că un duș fierbinte ar întări-o, dar dușul îi amintea exact ceea ce vroia să uite.

Poate că niște prăjituri cu ciocolată și nucă, direct de la cuptor, îi vor face bine. Deschise deja dulapul de bucătărie și-ncepu să scoată ingredientele. Da, va-ncerca să-și umple golul din suflet cu prăjituri.

Tocmai luase ultima prăjitură când apăru Tish.

— Ah, miroase-a prăjituri.

— Mmmm...

— Repetă după ce nu mai ești cu gura plină, te rog.

— Vroiam să-ți spun că tocmai am terminat prăjiturile, dar se coc niște fursecuri în cuptor.

— Vrei să spui c-ai mâncat o tavă cu prăjituri?

— Două; și o jumătate de kilogram de înghețată.

— Ce-ai de gând? Să mănânci până uiți?

— Să spunem că vreau să ating un record.

— Și asta din cauza detectivului cel frumos.

— Ce intuiție!

— S-aud ce s-a-ntâmpat!

— Nimic nou. Cu felul meu unic de-a fi, am reușit să-l fac să fugă mâncând pământul. Se pare că am un talent de-a anihila orice sentimente pe care un bărbat le poate avea pentru mine. Poate c-am greșit, când l-am învinuit pe Jake.

— Prostii. Știi foarte bine că fostul tău soț este un imoral și-un afemeiat.

— Da, ai dreptate.

— Arăți ca naiba.

— Ești o adevărată prietenă, Tish.

— Numai o prietenă adevărată ți-ar spune asta. Acum, du-te și fă un duș și... Jenkins, ce-am spus? Nu plânge, scumpa mea, n-am vorbit serios...

CAPITOLUL 16

Biata Tish! Scuzele ei pline de regrete transformară hohotele de plâns ale lui Jenkins în hohote de râs.

— Tish, nu tu m-ai făcut să plâng. Mă aflu într-un moment greu.

— Tot n-ar fi trebuit să spun ce-am spus.

— De ce nu? Ai dreptate; chiar arăt ca naiba și întradevăr, numai o prietenă mi-ar fi atras atenția. Dacă n-ai fi venit, probabil c-aș fi petrecut toată ziua plângând și mâncând.

— Oricum, n-a mai rămas prea mult din această zi. E trecut de ora șase.

— Așa târziu? Nici nu mi-am dat seama. De fapt, durează mult să mănânci o jumătate de kilogram de înghețată, să faci și să mănânci două tăvi cu prăjituri și să faci fursecuri. Chiar te rog să duci acasă fursecurile, pentru că nu îndrăznesc să le opresc, în starea în care mă aflu. Voi asculta sfatul tău; voi face un duș și mă voi culca devreme. Sunt sigură că mâine dimineață mă voi simți mult mai bine.

După câteva ore, Jenkins urmă în sfârșit sfatul lui

Tish. Făcu un duș – în baia lui Jason, pentru că încă nu se simțea în stare să intre în cealaltă, își spălă părul și-și puse halatul, apoi merse în living să se uite la televizor.

Privea, plictisită și amețită, un serial insipid, când sună soneria. Era trecut de ora zece – prea târziu pentru vreun agent comercial sau altfel de vizită. Ridicându-se pe vârfuri, se uită prin vizor și imediat, cu mâini tremurânde, descuie ușa.

— Ross?

— Trebuie să discutăm, spuse el cum intră, conducând-o spre canapea. Așază-te acolo.

Tensionată, Jenkins se așază cu picioarele strânse sub ea.

— Despre ce e vorba?

— Știi, nu-i așa, începu el plimbându-se nervos în fața canapelei, că un

polițist este persoana cea mai nepotrivită din lume cu care să te implici afectiv.

— Nu, nu...

— Polițiștii sunt îngrozitori când e vorba de relații sentimentale. N-au program fix și uneori sunt nevoiți să lipsească mai multe zile când sunt trimiși în misiune. Iar eu, sunt mai rău decât mulți alții. Eu... Acoperă-ți picioarele.

— Ce să fac?!

— Acoperă-ți picioarele, mă-nnebunesc.

— Picioarele mele? Întrebă ea nedumerită, acoperindu-și-le, totuși, cu halatul.

— Da, fir-ar să fie, picioarele tale. Nu știi că sunt cele mai sexy din lume?

— Da?!

Nimeni nu-i spusese asta înainte și aproape că-i venea s-arunce o privire să se convingă.

— Ce să fac, nu mă pot abține; sunt nebun după picioarele tale. Ah, vorbesc ca un pervers! Da, mă îndepărtez de la subiect. Să revenim și să-ți explic de ce nu sunt persoana potrivită pentru tine. Un polițist nu știe niciodată când se trezește dimineața dacă acea zi nu e ultima.

— Ross.

— Este foarte greu pentru iubita...

— Ross!

— Ce este?

— De ce-mi spui toate acestea?

— Ca să mă dai afară și să nu mai vrei să mă vezi niciodată.

— De ce?

— Încerc să te fac să-nțelegi că o relație sentimentală cu mine ar fi cel mai rău lucru pentru tine.

— Nu înțeleg.

— N-ar trebui să fiu aici, Jinx. Mă comport mizerabil în cadrul unei relații și niciodată n-am stat mai mult de-o lună, maximum, cu o femeie. Dar nu pot să stau departe de tine și asta mă înspăimântă.

— De ce te sperie atât de rău?

— Pentru că mă tem să nu te rănesc. Celelalte femei din viața mea au fost exact ca mine: ieșeam împreună de câteva ori, ne distram și gata. Câteodată, ele erau cele care puneau capăt legăturii noastre și asta-mi convenea.

Dar tu ești altfel, Jinx. Te aștepți, fir-ar să fie, meriți mai mult decât o aventură, sau o legătură de scurtă durată.

Însă, cunoscându-mă pe mine, mă tem că nu pot oferi mai mult. Acum, că știi cum stau lucrurile, cred că-ți va fi foarte ușor să mă trimiți la plimbare.

— Așază-te lângă mine, Ross.

— Jinx, eu nu...

— Așază-te! Te-am ascultat, acum e rândul tău să asculți ce am de spus. Se așază lângă ea, cu coatele pe genunchi, uitându-se în pământ.

— Privește-mă, Ross! spuse Jenkins, trăgându-l de coadă pentru a-l face să-și întoarcă fața spre ea.

— Bine, bine!

— Vreau să-nțeleg bine. Îmi spui că vrei ca eu să pun capăt acestei legături pentru că nu o poți face tu însuși?

— Exact.

— Și nu este o stratagemă?

— Cum adică?

— Juri că nu este o modalitate ca să te retragi elegant, lăsând impresia că a fost alegerea mea?

— Sigur că jur! În niciun caz nu e vorba de așa ceva!

— Calmează-te! Trebuia să știu.

— Nu mă joc, Jinx. Cred că ar fi mai bine să plec acum.

— Ross, te rog nu pleca.

— Credeam că ai înțeles.

— Înțeleg și am reținut avertismentul tău.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că sunt dispusă să risc cu tine, Ross

Tracy. Voi primi ceea ce-mi poți da și atâta timp cât îmi poți da. Și când

se va termina totul, nu voi uita c-am fost prevenită.

— Jinx, e o nebunie. Nu știi ce faci.

— Știu exact ce fac. Așadar, spune-mi mai multe despre picioarele mele sexy.

Vorbind, Jenkins își întinse un picior. Ross însă, i-l luă în mână și-i urmă cu degetul mare conturul.

— Jur că n-am niciun fetișism. Nici măcar nu m-am gândit la așa ceva înainte. Dar picioarele tale sunt atât de feminine... atât de supte... uită-te la această linie arcuită. Doar piciorul unei femei poate fi așa. Și degetele... șopti el, ridicându-i piciorul în dreptul buzelor și sărutându-i fiecare deget. Sunt perfecte...

Exact dimensiunea și forma potrivită. Îmi plac și gleznele tale... și gambele... Ai niște genunchi nemaipomeniți;

Jinx... cu gropițe. Sunt nebun după coapsele tale.

— Ross?

— Hmmm?

— Te dezbraci sau trebuie să-ți sfâșii eu hainele?

— Îmi place ideea cu sfâșiatul hainelor, dar, cum nu mai am altele aici, presupun c-ar fi mai bine să mă dezbrac eu însumi.

Îl privi cu ochii întredeschiși cum își scoate pantofii, își scoate cămașa și-o aruncă pe jos, își desface nasturele de la blugi. Brusc, îi veni o idee și se ridică.

— Oprește-te, Ross. Pune-ți din nou cămașa.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Te rog, pune-ți din nou cămașa.

— Jinx, ce-i cu povestea asta? Întrebă el, stingherit, în timp ce se mbrăca.

— Nu te-am văzut niciodată dezbrăcat.

— Cum să nu! Amintește-ți când...

— Știu c-au fost ocazii în care aș fi putut să te văd, dar practic n-am făcut-o niciodată cum trebuie.

— Și ce vrei să fac?

— Vreau să te dezbraci în fața mea. Pot chiar să pun muzică.

Ross îi evită privirea pentru o clipă, apoi se uită la ea furios și se-ntrebă printre dinți:

— Cum ai aflat? Cine ți-a spus?

— Ce să-mi spună?

— Știi tu. Hai, cine ți-a spus?

— Ross, sincer, nu știu despre ce vorbești.

— Nu ți-a spus nimeni? Nu ți-a spus nimeni cum am câștigat bani cât am fost la facultate?

— Nu. Ei bine, cum? Brusc, înțelegând, rămase mută de uimire. Ai fost striper?

— Te deranjează?

— Nu, de ce m-ar deranja?

— Nu știu, pe unele femei le-ar deranja. Pe mine, de exemplu, m-ar deranja dacă tu ai fi făcut strip-tease.

— Ross, cum să mă deranjeze ceva ce-ai făcut când erai în facultate? Presupun c-ai avut un motiv de ți-ai ales acel mod de-a te întreține.

— Da, am avut un motiv serios. Bacșișurile erau mult mai mari decât atunci când serveam la mese în localuri.

— Cred și eu că erau... șopti ea, studiindu-i pieptul lat, coapsele înguste, picioarele lungi, numai mușchi...

Vrei să faci asta și pentru mine?

— Nu, răspunse el încrucișându-și brațele.

— De ce nu? N-am mai văzut niciodată un striper.

— Ghinionul tău; n-am de gând să fac asta.

— Nesuferitule!

Ross zâmbi și-ntinse mâna spre ea.

— Vino aici, Jinx. M-am răzgândit, spuse el, sărutând-o tandru.

— În legătură cu...?

— În legătură cu dezbrăcatul. N-am de gând să mă dezbrac, dar, dacă vrei să mă vezi gol, va trebui să-mi scoți tu hainele de pe mine.

CAPITOLUL 17

Ross zâmbi văzând-o îmbujorându-se ușor.

— Așadar, te dezbraci în fața a sute de femei țipând în delir și nu vrei s-o faci pentru mine?

— Exact.

— Nu mă crezi în stare de ceea ce mi-ai propus, așa e?

Întrebă ea, plimbându-se încet în jurul lui, ca un fermier care examinează pe toate părțile catârul pe care intenționează să-l cumpere. Nu mă crezi în stare să te dezbrac.

— Ba da, știu că poți s-o faci; se pune întrebarea dacă îndrăznești.

— Categoric că da, numai că va trebui să accepți niște reguli.

— Ce fel de reguli?

Ross deveni brusc circumspect; ceva în privirea ei îi spunea c-ar trebui să se răzgândească, până când mai avea încă timp.

— Regula numărul unu: trebuie să ai încredere în mine.

— Asta e ușor; am încredere în tine.

— Bun; regula numărul doi: trebuie să faci orice îți spun eu.

— Ei, stai puțin!

— N-ai spus că ai încredere în mine?

— Da, dar...

— Fără niciun „dar”. Ori ai încredere în mine, ori nu.

— Am.

— În regulă. Acum, regula numărul trei: indiferent ce fac, n-ai voie să te miști până nu-ți permit eu.

— N-am voie să mă mișc?

— N-ai voie să miști nici măcar un mușchi. Ne-am înțeles?

Ross se gândi câteva clipe. Părea destul de ușor: să aibă încredere în ea, să facă orice-i spunea ea și să nu miște niciun mușchi

Îl cam îngrijora că trebuia să facă exact ce-i spunea ea.

— Jinx, nu-mi vei cere să fac lucruri nebunești, nu-i așa?

— Ce fel de lucruri nebunești?

— De exemplu, să ies pe stradă dezbrăcat.

— Nu, promit.

— Accept, cu o condiție.

— Care?

— Să existe o limită de timp. Ai la dispoziție treizeci de minute pentru a face tot ce vrei cu mine, după care eu am treizeci de minute pentru tine.

Jinx îl studia, încercând să ia o hotărâre.

— Bine. Vom folosi ceasul de bucătărie. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles.

— Începem.

Jenkins îi deschise nasturii cămășii, foarte încet și, ridicându-se pe vârfuri, i-o dădu jos.

— Am spus să nu miști... îl admonestă ea, deschizându-i nasturele de la blugi.

— Ce să fac, a fost involuntar. Este ca atunci când ți se testează reflexele prin lovitura în genunchi.

— Numai că eu sunt destul de departe de zona genunchilor. Vai, vai, domnule detectiv, Tracy! Cred că uneori suferi foarte mult.

— Da, doamnă. Ca acum, de exemplu.

— Acum, ridică picioarele pe rând, continuă Jenkins, îngenunchind în fața lui. Să vedem dacă ne putem debarasa de acești pantaloni.

— Nici n-aș putea să le ridic pe amândouă în același timp, reuși Ross să răspundă, printre hohote de râs.

— Să vedem dacă și acum te mai amuzi la fel de mult...

Fără alt avertisment, cu o mișcare rapidă, Jenkins îi trase jos slipul.

— Hei, Jinx! spuse el, recăpătându-și suflul, intrigat de brusca ei tăcere.

— Dumnezeu, ești atât de... Ai la tine vreun mijloc de protecție?

— Fir-ar să fie, nu! Nu-mi imaginam că voi avea nevoie. Doar venisem cu gândul să ne despărțim.

Jenkins se așează pe jos, cu o figură de parc-ar fi fost pe punctul de a plânge. Ross vru să îngenuncheze lângă ea, apoi rămase pe loc.

— Acum, pot să mă mișc?

— De ce nu? Jocul s-a terminat.

Se aplecă spre ea și începu să zâmbească.

— Te-am mințit; am, dar e în mașină.

— Ross Tracy, sunt pur și simplu îngrozită! Adică, ești oricând pregătit, dacă se ivește ocazia.

— Jinx, nu sunt căsătorit! Gândește-te c-ar fi îngrozitor și iresponsabil din partea mea dacă nu aș proceda astfel. Dar, dacă te ajută, îți voi spune că, de când te-am cunoscut pe tine, în viața mea n-a mai existat nicio altă femeie.

— Da, mă ajută.

— Acum, pot să mă duc la mașină?

Evitându-i privirea, Jenkins încuviință din cap. Apoi, pentru că degetele lui tremurânde păreau să nu reușească, îl ajută să se-mbrace.

— Sper să nu te răzgândești.

— În ceea ce te privește, hotărârea e fermă și de neclintit.

Abia când simți pietrele sub tălpi, Ross își dădu seama că, în grabă ieșise desculț. Găsi în sfârșit ceea ce căuta, printre chitanțe, șervețele și pliculețe de ketchup, după care se întoarse în casă cât putu de repede.

— Jinx!

— Sunt aici, în baie. Vin imediat.

Așteptând-o, Ross se plimba încet prin cameră, privind curios obiectele cu care se înconjura Jinx și care alcătuiau universul ei. Pe noptieră erau o fotografie a lui

Jason în costum de baschet, o cutiuță din argint și o pereche de ochelari pe o carte. Se încruntă citind titlul cărții: „Cum să ucizi bărbatul visurilor tale”.

— Jinx, cartea pe care o citești nu e un manual practic, nu-i așa?

— Nu! Eu nu ucid decât pe curioșii care-și vâra nasul peste tot, adăugă ea, imediat ce Ross deschise capacul cutiuței de argint.

— Jinx! Nu mai am răbdare. Uite, dacă mai întârzii, mă răzgândesc.

— Nu voi întâzia! Spuse ea, ieșind imediat din baie.

— În definitiv, sunt un biet muritor!

— Ai adus? Asta...?

— Jinx, am impresia că e prima dată când vezi așa ceva. Ei bine, doamnă Megraw cred că e timpul să particip la seminar, de fapt, la un

atelier practic, având ca temă mijloace profilactice.

CAPITOLUL 18

Razele soarelui se strecurau pe fereastră când Jenkins se trezi. Ross încă mai dormea, cuibărit lângă ea.

Făcuseră dragoste până dimineața și Ross fusese amantul perfect: atât de tandru, delicat, dar în același timp pasional, făcând-o să trăiască o experiență unică pe care, în rutina ei de până atunci cu Jake, nici n-o bănuise posibilă.

Încet, să nu-l trezească, se strecură jos din pat, își puse halatul, luă hainele împrăștiate pe jos și, după ce puse în funcțiune mașina de spălat, merse în bucătărie să pregătească micul dejun.

Când Ross se trezi singur în pat, își dădu seama, după zgomotul de vase din bucătărie, unde era Jinx. Mai rămase puțin, visând cu ochii ațintiți în tavan. Noaptea trecută fusese incredibilă. Dumnezeuule, cât o iubea pe

Jinx! Nu întâlnise niciodată o femeie ca ea și nici nu i se mai întâmplase să se amuze atât. Viața alături de ea n-ar fi putut cunoaște nicio clipă de plictiseală.

Aș putea fi foarte fericit dacă m-aș căsători cu o femeie ca Jinx, se gândi el. Apoi tresări. Să se căsătorească? Se gândea la căsătorie? Așteptă s-audă vocea rațiunii spunându-i că-i nebun, că el nu-i făcut pentru căsătorie... dar nu auzi nimic. Pentru prima dată în viața lui, această idee devenea plauzibilă. De fapt, ar putea chiar discuta această posibilitate cu ea. Sigur c-așa va face!

Jenkins tocmai ungea feliile de pâine prăjită cu unt, când Ross intră în bucătărie, complet dezbrăcat.

— Jinx, unde naiba îmi sunt hainele?

— Mai întâi, să-ți răspund la salut: „Bună dimineața!”... Hainele tale sunt în mașina de spălat.

— Și eu ce-o să îmbrac până atunci?

— Mie-mi place ce porți acum.

— Bine, rămân așa dacă-ți dai și tu halatul jos.

Perspectiva de a prăji costița fiind dezbrăcată, sub amenințarea iminentă a stropilor de grăsime n-o amuza deloc. — Am și-așa destule

pete, nu mai îmi trebuie altele. Să văd ce pot găsi pentru tine... Uite, încearcă asta, spuse ea revenind după câteva minute.

Ross se-ncruntă la halatul uriaș, ca un cort, cu trandafiri mari roz.

— Și vrei să port asta?

— Mă tem că n-am altceva. A aparținut mătușii lui

Jake, Thelma, care, din fericire pentru tine, e o femeie destul de masivă.

Ross mormăi ceva, apoi îmbracă halatul care, deși strâmt la umeri și scurt deasupra genunchilor, putuse fi totuși încheiat la nasturi.

— Of, Doamne! Dacă mă vede cineva așa, va trebui să părăsesc orașul.

— Fii fără grijă, Ross, nu te vede nimeni.

— Bună! se auzi vocea lui Tish, la fereastra ușii din spate.

Ross închise ochii, bombănind.

— Scuză-mă, spuse Jenkins râzând. Jur că n-am știut că vine Tish. Bună, Tish! Ai sosit la timp pentru a lua micul dejun cu noi.

— Beau doar cafea; am mâncat acum o oră.

— Ce-i cu tine aici, Tish?

— M-am gândit că ești singură. N-am știut că ai deja un oaspete. Trebuia să-mi fi spus că vine mătușa Thelma.

Vai, mătușă Thelma, continuă ea, examinându-l cu ochi îndrăzneți pe Ross, ce picioare păroase ai! De ce nu încerci electroliza?

— Foarte nostim, Tish, mârâi Ross.

— Nu-l mai necăji, Tish. E și așa supărat fiindcă i-am pus hainele la spălat în timp ce dormea.

— Ascultă, Tish; dacă scapi vreun cuvânt...

— Buzele îmi sunt pecetluite, Ross. Promit să nu spun nimic despre acest alter ego al tău.

— Ross, te necăjește! Calmează-te! interveni Jenkins.

Destul cu gluma, Tish!

— Jur să nu spun nimănui că te-am văzut în halatul mătușii Thelma.

— Micul dejun e gata. Hai să ne așezăm și...

Ușa din față se trânti cu putere.

— Mamă, nici nu-ți închipui ce...

Jason se opri în ușa bucătăriei, privind lung.

Jenkins se așează în fața lui Ross, ca și cum corpul ei fragil l-ar fi putut ascunde.

— Jason, ce e cu tine acasă în mijlocul săptămânii?

— A fost un incendiu în laboratorul de chimie și ne-au trimis pe toți acasă până luni. Ce se petrece aici?

— Ne pregăteam să luăm micul dejun. Tu ai mâncat?

— Ce face Ross aici? Și de ce e îmbrăcat în halatul mătușii Thelma?

Tish se ridică de la masă.

— Cred că-i mai bine să plec. Sună-mă, Jenkins.

Jenkins încuviință din cap, apoi își întoarse din nou privirea spre Jason.

— Hainele lui Ross sunt la spălat.

— De ce?

— Pentru că erau murdare. Vino și mănâncă împreună cu noi și povestește-mi despre incendiu.

— Nu-nțeleg. Vrei să-mi spui că Ross a venit până aici doar ca să-i speli hainele de pe el?

— Nu. Era... era...

— Și ca să-i poți ține companie, te-ai dezbrăcat și tu?

Simțindu-se extrem de jenat, Ross se ridică de la masă, încercând să găsească acele cuvinte potrivite pentru o explicație.

— Jason, încep eu, mama ta și cu mine...

— Ross, lasă-mă pe mine.

— Jinx, spune-i adevărul.

— Nu trebuie să-mi spuneți nimic. Nu sunt copil. Văd și eu foarte bine ce se petrece între voi doi. În tot acest timp credeam că-mi ești prieten, se adresează el lui Ross. Ce prost am fost!

— Îți sunt prieten, Jason.

— Spune-mi, mamă, așa achiți motocicleta?

— Cuvintele tale sunt deplasate, Jason, spuse Ross strângând din pumni. Cere-ți scuze mamei tale.

— Nu-i nimic, Ross. Jason n-a vrut să spună asta, nu-i așa?

— Ba da. Mă dezgustați amândoi. Nu vreau să vă mai văd niciodată, pe niciunul din voi.

Se răsuci pe călcâie și se-ndreptă spre ușa principală.

— Jason, așteaptă!

Jenkins vru să pornească după el, dar Ross o prinse de braț.

— Lasă-l, Jinx!

— Dă-mi drumul! Trebuie să-l opresc!

— În clipa aceasta, orice i-ai spune e în zadar. Lasă-l să se liniștească și numai după aceea încearcă să discuți cu el.

Jenkins reuși să-și smulgă brațul din strânsoarea lui și alergă spre ușă, dar zgomotul asurzitor al motorului motocicletei o făcu să înțeleagă: era prea târziu ca să-l mai poată opri.

— La naiba! Mai bine nu-i cumpăram această motocicletă. Acum, cine știe unde va merge și ce va face.

— Liniștește-te, Jinx, încercă Ross s-o aline, strângând-o în brațe. Când Jason se va calma, se va întoarce.

— Ross, probabil că hainele tale s-au uscat. Cred că te poți îmbrăca acum.

— Mă-mbrac imediat. Deocamdată, vreau să m-asigur că te simți bine.

— Sigur că mă simt bine, spuse ea cu ochii plini de lacrimi. Cum aș putea? Ross, fiul meu aproape că mi-a spus în față că sunt o târfă.

— Ascultă, Jinx...

— Nu! Nu vreau s-ascult. Vreau să te-mbraci și să pleci.

Nu vreau ca Jason să te mai găsească aici atunci când se va întoarce – dacă se va mai întoarce.

— Bine, plec. Te sun mai târziu.

Se aplecă și-o sărută pe frunte.

— Nu mă suna. S-ar putea să răspundă Jason.

— Atunci, mă suni tu?

— Da, te sun.

Jenkins merse în living și privi lung pe fereastră.

Spera din tot sufletul ca Jason să se fi dus la tatăl lui și spera, de asemenea, ca Jake să-i ofere sprijinul de care avea nevoie. Îi va spune oare despre ea și Ross? Sigur că-i va spune. Și, în furia lui, probabil că va face tot posibilul ca tabloul descris să pară cât mai vulgar; atât de vulgar

cât îi îngăduia imaginația lui de adolescent de cincisprezece ani.

— Jinx, plec. E totul în regulă?

Jenkins închise ochii. Ar fi avut chef să urle. Nu, nu era în regulă și se-
ndoia că va mai fi vreodată.

— Da.

— O chemi pe Tish?

— Da, am s-o chem. Te rog, Ross, pleacă.

Ross oftă adânc și deschise ușa.

— Jinx, te iubesc, spuse el înainte de-a ieși.

Apoi, înainte ca Jenkins să fi putut înțelege și, cu atât mai puțin să
răspundă acestei neașteptate confesiuni,

Ross plecă.

CAPITOLUL 19

Așezat la biroul lui, Ross privea lung telefonul, așteptând să sune. Avea o bănuială cam pe unde putea fi Jason și spera ca telefonul așteptat să-i aducă o confirmare.

Era îngrozitor de obosit. De două zile, Jason plecase de-acasă și tot de atunci el nu dormise. Își închipuia prin ce trecea Jinx. Ar fi dorit atât de mult să discute cu ea, să vadă ce face... Dar ea insistase să n-o sune. Când, după douăzeci și patru de ore, încă nu primise nicio veste de la ea, o sunase pe Tish. Își aducea aminte fiecare cuvânt din conversația lor.

— Jason nu s-a întors și Jenkins e înnebunită de grijă.

— Ar fi mai bine să trec pe acolo.

— Nu, nu te duce. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar se va necăji și mai mult dacă te vede.

— Mă consideră vinovat, nu-i așa?

— Consideră că amândoi sunteți de vină. În momentele acestea, nici nu mai gândește clar; e doar îngrijorată și speriată. Când lucrurile se vor aranja, veți rezolva voi situația!

Ross privi din nou spre telefon. „Sună odată, fir-ar să fie!” Ca prin minune, telefonul sună.

— Sunt Tracy. Ascultă o clipă, apoi zâmbi. Voi fi acolo într-o oră, domnule colonel March. Mulțumesc.

— Nu, Jake, spuse Jenkins, ștergându-și lacrimile în timp ce vorbea. Dacă știam unde e, nu te-aș mai fi întrebat pe tine. Ți-am spus, s-a supărat pe mine și a ieșit furios din casă. Asta s-a întâmplat acum două zile.

Credeam că e la tine, n-am știut c-ai fost plecat din oraș.

Bine, sună-mă dacă ai vreo veste.

— Nici Jake nu știe nimic, nu-i așa? Întrebă Tish, cuprinzând-o de umeri.

— Nu. N-a vorbit cu Jason de luna trecută. Ah, Tish, unde poate fi?

— Nu știu, dar sunt sigură că n-a pățit nimic. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, ai fi aflat până acum.

— Ai dreptate, dar aş fi vrut să mă sune măcar, sau să-mi trimită un bilet să ştiu că...

— Am vorbit cu Ross astăzi.

— Ce face?

— E îngrijorat şi de Jason şi de tine. Pare să țină foarte mult la tine, Jenkins. De ce nu-l suni?

— Voi rupe relaţia cu Ross.

— Asta vrei cu adevărat?

— Sigur că nu asta vreau. Asta este ceea ce vrea Jason şi Jason trebuie să aibă prioritate – nu mă are decât pe mine. Ar fi altceva dacă Jake ar fi un tată bun. Dar, chiar când eram căsătoriţi, Jake n-a avut niciodată timp pentru fiul lui.

— Ştiu, dar nu e drept ca tu să faci toate sacrificiile din lume, în timp ce Jake ticălosul face exact ce-i place.

— Nimeni nu spune că-i drept.

Ross intră cu maşina pe poarta Institutului Militar şi se-ndreptă direct spre biroul comandantului. Coborî şi, imediat ce intră în clădirea mică din cărămidă, îl întâmpină un bărbat scund, cu un început de chelie, ochi albaştri strălucitori şi o mustaţă cu vârfurile răsucite în sus.

— Domnul colonel Marsh?

— Da. Dumneavoastră trebuie să fiţi detectivul Tracy, spuse comandantul cadeţilor de la Institutul Militar, întinzând mâna.

— Aţi spus că l-aţi găsit pe Jason Megraw.

— Da. Era exact acolo unde aţi presupus dumneavoastră. L-am trimis pe căpitanul Holmes să verifice – incognito, desigur. Cum aţi bănuir că va merge acolo?

— Am încercat să mă pun în locul lui şi să mă gândesc ce-aş fi făcut eu într-o situaţie similară – adică, dacă m-aş fi supărat pe mama şi-aş fi avut un tată indiferent ca Jake

Megraw.

— Am fost surprins când doamna Megraw a telefonat.

Jason e un tânăr foarte drăguţ, nu genul de băiat care să fugă aşa. Cel

puțin, așa credeam.

— Jason e un copil foarte bun, dar are unele probleme. Sunt convins că, după ce va discuta rațional cu mama sa, lucrurile se vor aranja. Sper să-l pot convinge să facă acest lucru.

— Și eu sper. Oricum, ne-am liniștit, acum că știm unde este. Nu m-aș fi gândit niciodată la vechea tabără de pescuit, dacă n-ați fi spus dumneavoastră, cu toate că ar fi trebuit să-o fac – este locul preferat în care te poți ascunde: lacul e plin de bibani, există o fântână arteziană cu apă grozav de bună și chiar o colibă și-un pat – un adevărat paradis pentru un fugar.

— Domnule colonel, aș vrea să plec acum, să-ncerc să discut cu Jason.

Ross merse încet pe poteca spre lac, conștient fiind că reacția lui Jason va fi să fugă imediat dacă-l vede venind. Oricât de supărat era pe el pentru ceea ce-i spusese lui Jinx, îi acorda totuși circumstanțe atenuante. Trebuie să fi fost șocant pentru puști să afle în acel mod brutal despre relația lor. De fapt, nici unui copil nu-i plăcea ideea că în dormitorul mamei să intre altcineva decât tatăl lui. Poate că toată această încurcătură ar fi putut fi evitată dacă Jinx ar fi discutat deschis cu Jason despre legătura lor. Sau, poate s-ar fi întâmplat oricum... Reacția adolescenților e imprevizibilă.

Se opri când văzu coliba despre care îi spusese colonelul Marsh. Se uită de jur-împrejur și-l văzu în cele din urmă pe Jason pescuind pe malul lacului.

Ajunsese cam la o distanță de trei metri de băiat, când acesta îl observă și-ncepu să fugă.

— Stai, Jason! Fir-ar să fie! oftă el exasperat, începând să alerge după el.

Fără nicio greutate, Ross îl ajunse din urmă și-l țintui la pământ.

— Dă-mi drumul, om de nimic ce ești! urlă Jason, zbatându-se și dând din picioare cu toată forța.

Se rostogoliră amândoi, dar Ross îl ținea bine, imobilizându-l cu brațele și cu picioarele.

— Ascultă, Jason! Vrei să mergi ca un om, sau te leg și te duc ca pe un animal vânat?

— Merg singur, dar dă-mi drumul.

— Bine. Dar, dacă încerci să fugi din nou, nu-ți mai dau posibilitatea să alegi. Ai înțeles?

— Da. Lasă-mă să mă ridic.

Ross îi dădu drumul și se ridică, întinzând mâna să-l ajute și pe Jason. Acesta îi refuză sprijinul și-ncepu să meargă spre colibă.

— Cum m-ai găsit? Întrebă Jason cum intră. Și ce naiba vrei, de fapt?

Ross luă o ladă de lemn și se așeză făcându-i semn lui

Jason să-i urmeze exemplul.

— Sunt expert în găsirea celor care nu vor să fie găsiți.

Cât despre ceea ce vreau, cred că știi.

— De ce nu-mi spui chiar tu?

— Am venit să te iau acasă.

— Ți-ai pierdut timpul, pentru că nu merg.

— Mama ta este îngrozitor de îngrijorată din cauza ta.

— Sunt sigur c-o poți consola, răspunse băiatul cu o privire plină de dispreț, după care scuipă pe jos. De fapt, cred c-ar trebui să fii bucuros să mă vezi plecat. Astfel, ai putea fi singur cu mama, fără să vă mai deranjeze nimeni.

— Jason, mama ta te iubește. Nu-ți dai seama că pentru ea însemni mai mult decât oricine altcineva pe lume. Ar face absolut totul pentru tine – totul!

— Nu zău?!

— Da. Iar eu, aș face orice pentru mama ta. De aceea, voi întrerupe relația dintre mine și ea.

Jason păru brusc interesat.

— Ce vrei să spui?

— Exact ce-am spus. Dacă prezența mea provoacă asemenea probleme între tine și mama ta, mă voi retrage.

— Mama ce spune în legătură cu asta?

— E de acord! Te iubește enorm și, din moment ce relația ei cu mine te

supără atât de mult, îi va pune capăt.

Asta înseamnă dragoste, Jason. Când iubești cu adevărat pe cineva, faci absolut orice ca să-l vezi fericit, chiar dacă aceasta înseamnă să sacrifici ceva foarte important pentru tine.

„Pășesc pe un teren alunecos”, se gândi Ross, „dar voi spune orice ca să-l conving să se-ntoarcă acasă, fără să opună rezistență”.

— Credeam că-mi ești prieten, spuse Jason luând o crenguță de pe jos și frângând-o în două. De fapt, nu făceai altceva decât să umbli după mama.

— Jason, o iubesc pe mama ta, dar țin și la tine, indiferent că mă crezi sau nu. Speram să fim amici.

Speram chiar să devenim o familie. Tu și cu mine avem multe în comun – de exemplu, pasiunea pentru motociclete, pentru basebal. Chiar cumpărasem bilete pentru meciul echipei Braves.

— Și tata m-ar duce dac-ar avea timp, numai că este foarte ocupat cu afacerile. Tata mă iubește, Ross, numai că e foarte ocupat, repet.

Durerea pe care Ross o văzu în privirea lui Jason îi frânse inima. Ce prost acel Jake Megraw, să nu-și dea seama ce fiu grozav avea.

— Sigur că tatăl tău te iubește. Nu m-am îndoit nicio clipă de lucrul acesta. Ești un copil grozav – cum să nu-și dea seama?

Jason își umezi buza și privi pe fereastră.

— Mama e tristă?

— Da. Tish spune că plânge de când ai plecat.

— N-am vrut s-o fac să plângă. M-am înfuriat când v-am văzut. Mi-am dat seama că voi doi...

— Ar fi trebuit să discutăm cu tine, să-ți spunem ce simțim unul pentru celălalt. N-a fost ceva premeditat.

Nici nu știu cum s-a întâmplat, dar cert este că s-a întâmplat. Regret doar c-ai aflat într-un mod atât de brutal.

— M-am simțit trădat. Timp de săptămâni, ai...

— Nu, Jason. Eu și mama ta am fost doar prieteni până acum o săptămână. Niciunul din noi nu vroia să-și recunoască sentimentele. Mie mi-era teamă să m-angajez într-o astfel de relație, iar mamei tale îi era teamă să nu te rănească.

— Și ce-a făcut ca lucrurile să se schimbe?

— În ziua în care Ray Price a luat-o ostatică pe mama ta, mi-am dat seama cât de mult țin la ea. Mi-a fost groază c-aș putea s-o pierd.

— I-am vorbit urât...

— Da... Ai rănit-o îngrozitor.

— Crezi că mă va ierta?

— Cred că da, spuse Ross zâmbind și ciufulindu-l.

— Atunci, ar fi mai bine să pornim, dacă vrem s-ajungem înainte de a se întuneca. Unde ți-ai parcat mașina?

— La marginea șoselei.

— Serios? Și-ai mers pe jos până aici?

— Ce mare lucru. Tu n-ai făcut la fel?

— Ba da.

— Bun, mergem înapoi împreună. Ești gata?

— Da, pornim... Ross?

— Da.

— Chiar ai vorbit serios?

— În legătură cu...?

— În legătură cu faptul c-ai vrea să fim o familie.

— Da. De ce?

— Mă gândeam, așa... O vei cere pe mama în căsătorie? întrebă el, după o pauză.

— Vrei să-i propun?

— Nu m-ar deranja.

— Uite, Jason. Hai s-o lăsăm pe mama ta să hotărască. Ești de acord?

— Cum adică?

— Adică, dacă mama ta vrea să se mărite cu mine, să propună ea.

— Adică, să te ceară mama în căsătorie?

— Exact.

— Și dacă n-o va face?

— Ei bine, în acest caz, cred că ție îți revine sarcina s-o convingi, amice.

CAPITOLUL 20

Jenkins cedase în cele din urmă insistențelor lui Tish și se-ntinsese pe canapea, încercând să doarmă și să nu-și mai imagineze toate ororile care-ar fi putut să i se întâmple fiului ei, când auzi zgomotul, de-acum cunoscut, al motorului mașinii lui Ross.

— Ai auzit?

— Da, răspunse Tish, ascultând cu atenție. Se pare c-a oprit o mașină aici, pe alee.

— Dumnezeu! E mașina lui Ross. Poate l-a găsit pe Jason.

Cu mâinile tremurânde, Jenkins deschise ușa și ieși, copleșită de bucuria de a-i vedea pe Jason și pe Ross.

Alergă în întâmpinarea lor și, râzând și plângând de bucurie în același timp, își îmbrățișă strâns fiul, sărutându-l. Apoi, privind spre Ross care rămăsese în mașină, îi mulțumi, încercând să dea dovadă de toată tăria de care era în stare, uitându-se tăcută cum acesta pleacă definitiv din viața ei.

— Sunt atât de fericită că ești acasă, Jason! Te rog să nu mai fugi niciodată.

— Nu voi mai face asta, mamă. Îmi pare îngrozitor de rău pentru toate lucrurile acelea oribile pe care ți le-am spus.

— Sunt convinsă, dragul meu. Te-am iertat. Să uităm totul. Trebuie să-l anunți acum și pe tatăl tău că te-ai întors. Totuși, cum naiba te-a găsit Ross?

— Doar e detectiv, mamă. Meseria lui e să găsească pe cei ce nu vor să fie găsiți. E mai inteligent decât noi doi împreună.

— E adevărat...

„Jinx, te iubesc”. Jenkins privea lung pe fereastră, amintindu-și cuvintele lui Ross. Dac-o iubea, de ce nu mai sunase? De ce nu mai venise s-o vadă? De mai bine de-o săptămână nu mai știa nimic de el.

— Mamă, aduc eu rufele de la uscat.

— Mulțumesc, dragul meu.

Jason se schimbase mult de când venise acasă și asta în mare parte datorită lui Jake. Chiar în seara în care Jason se reîntorsese, Jake venise imediat și avuseseră toți trei o discuție în legătură cu viitorul lor. Jake i-a spus lui

Jason, blând, dar ferm, că trebuie să accepte faptul că părinții lui sunt divorțați și că situația nu se va schimba.

Spre surprinderea ei, Jason acceptase cuvintele lui

Jake cu o maturitate de care nu-l credea în stare.

Probabil că și Jake observase același lucru, pentru că, plecând, promisese să petreacă mai mult timp cu fiul lui.

— Mamă, ai mai vorbit cu Ross?

— Nu.

— Știi... eu și Ross am avut o discuție în ziua în care m-a adus acasă.

— Da?

— Da. Mi-a spus unele lucruri despre voi doi.

— Ce fel de lucruri?

— De exemplu, despre cum iubirea înseamnă uneori sacrificiu. A spus că mă iubești atât de mult, încât ai face orice sacrificiu pentru a mă ști fericit.

— Are dreptate. Însemni totul pentru mine.

— Da, și Ross a spus același lucru în ceea ce te privește.

— Nu-nțeleg.

— A spus că se retrage tocmai pentru că te iubește.

— Ross a spus că se retrage pentru că mă iubește?

— Nu-mi amintesc exact cuvintele lui, dar cam asta era ideea. Și a mai spus ceva... nu știu dacă vorbesc serios... dar cred totuși că da...

— Ce anume?

Jason evită privirea lui Jenkins și ridică din umeri.

— Jason Megraw, dacă nu-mi spui ce-a zis Ross, îți umplu rezervorul motocicletei cu zahăr!

Ross pipăi cu grijă invitația cu litere gravate.

- Ce e aceea? întrebă Kelly.
- O invitație la petrecerea de ziua de naștere a lui Tish Armstrong, la restaurantul „La Petite Fleur”.
- Scrie că ținuta e obligatorie, spuse Kelly privind-o și fluierând admirativ. Mergi?
- Ce crezi?
- Că te duci, normal! Îmbrăcat în costum de seară!

Ross dădu invitația șefului de sală și-l urmă până ajunseră într-un separeu.

- Sunteți sigur că aceasta e sala?
- Da, domnule. Celălalt oaspete va veni în curând, răspunse acesta și plecă înainte de a mai putea fi întrebat ceva.

Ross rămase locului, privind mirat. Era un salon mic, doar cu o masă mică în centru. Categorie, nu arăta a loc în care urma să fie o petrecere. Unde erau baloanele și serpentinele din hârtie colorată? Unde era tortul?

- Bună, Ross.

Se-ntoarse și o văzu pe Jinx, zâmbind în prag. Purta o rochie lungă, mulată, de culoare brun deschis. Din locul în care stătea, nu-i putea vedea exact ochii, dar știa exact cum arătau, pentru că îi văzuse de multe ori în visele sale.

- Jinx, șopti el, venind ca hipnotizat în întâmpinarea ei. Ar fi vrut să spună mai mult, dar avea gâtul uscat și cuvintele pur și simplu refuzau să iasă.

Nici măcar nu putea gândi clar; nu era capabil decât s-o privească lung.

- Arăți foarte bine.
- Și tu, reuși el să spună. Se pare că suntem primii.
- Să ne așezăm.

Să se așeze la singura masă? Ce mai conta! Ar fi făcut orice-ar fi vrut ea.

- Ce faci?
- Bine. Dar tu?
- Și eu. Ce face Jason?
- Și el e bine. S-a întors la școală.

— Jinx, eu...

— Doriți să comandați acum? îl întrerupse chelnerul care tocmai intră.

Ross intenționa să-i spună că sunt veniți la o petrecere, dar Jenkins i-o luă înainte.

— Da, vă rog. Am dori friptură de vită a la Wellington.

De acord, dragul meu?

Îi spusese „dragul meu”.

— Ce e cu ceilalți invitați? Întrebă el după ce chelnerul plecă.

— Nu mai e niciun alt invitat, Ross.

— Bine, dar credeam că...

— Ascultă. Auzi?

Ross ascultă cu atenție și auzi o muzică suavă venind de undeva din local.

— Dansăm, domnule detectiv Tracy?

— Sunt onorat, doamnă Megraw.

— Ce-nseamnă asta, Jinx? Întrebă el strângând-o în brațe.

— Am vrut să fie o seară deosebită.

— De ce?

— Renunță la munca de detectiv și bucură-te de aceste clipe.

— Bine, așa voi face. Dumnezeuule, Jinx, șopti el, ce bine miroși.

— Și tu. Deja vrei, nu-i așa?

Continuă să danseze până când chelnerul le servi cina.

— Ce desert vrei? Întrebă Jinx.

— Te vreau pe tine ca desert. Hai să plecăm de aici.

— Nu încă. Vreau să-ți dau ceva.

Își deschise poșeta și scoase o cutiuță de catifea, pe care o așeză pe masă în fața lui.

— Ce e asta?

— Deschide-o.

Ross luă mirat cutiuța și o examinează.

— Hai, deschide-o.

— Nu-nțeleg, spuse el când văzu diamantul mic cuibărit pe căptușeala din satin a casetei.

— Nu recunoști un cerceș de logodnă?

— Un ce... cerceș de logodnă?

— Jason mi-a spus că dacă vreau să mă căsătoreșc cu tine, eu sunt cea care trebuie să-ți propun. Așadar, Ross

Dylan Tracy, vrei să-mi faci onoarea de a fi soțul meu?

— Ai discutat cu Jason?

— Cine crezi că mi-a dat ideea organizării acestei întâlniri romantice? Ce răspuns îmi dai, Ross? Te căsătorești cu mine? Ross? repetă ea, cu voce ușor tremurată.

— Mă gândesc.

— Te gândești! Mi-am dat atât de multă osteneală și tu încă mai trebuie să te gândești?

— Trebuie să iau numele tău?

— Nu, mă gândeam să-l iau eu pe al tău. Jenkins Tracy sună bine, nu crezi?

— Categorie. În regulă.

— În regulă, ce?

— În regulă, mă căsătoreșc cu tine.

— Adevărat? Ești sigur?

— Jinx, niciodată în viața mea n-am fost mai sigur ca acum: vreau să-mi petrec restul vieții alături de tine.

— Ah, Ross!

Jenkins sări de pe scaun și Ross îi deschise larg brațele pentru a o primi la pieptul lui. Zâmbetul îi pieri însă de pe buze când o văzu trecând de el, în grabă și deschizând larg ușa care dădea în sala vecină.

— Veniți! A spus „da” strigă ea cât putu de tare.

În clipa următoare, Ross văzu uluit cum mica încăpere se umple cu o mulțime de chipuri zâmbitoare, multe dintre ele aparținând chiar colegilor lui polițiști care se grăbiră să-l felicite.

— Îți jur, Ross Tracy, spuse Tish când îi veni rândul să-l felicite și ea, arăți grozav în hainele de fiecare zi, dar îmbrăcat în smoching ești absolut înnebunitor.

— Mulțumesc, Tish pentru c-ai fost o prietenă adevărată, spuse Ross

sărutând-o zgomotos pe obraz și ridicând-o în brațe.

— Plăcerea a fost de partea mea. Acum, dă-mi drumul până când Jenkins nu face o criză de gelozie și mă atacă.

— Ar face oare asta?

— Foarte posibil, răspunse Jenkins, râzând.

— Felicitări, colega! Ești un tip norocos! Îl felicită

Kelly, îmbrățișându-l.

— Ai dreptate.

— Am murit de frică, atunci când ai primit invitația, că vei refuza să mergi.

— Vrei să spui c-ai știut? Adică... știai totul de atunci?!

— Sigur că da! La naiba, știam toți. Jason a plănuit totul.

— Unde e Jason?

— Aici sunt, Ross. N-a durat deloc mult s-o conving pe mama, vroia să te sune chiar atunci, dar m-am gândit că, în felul acesta va fi mai amuzant. Felicitări, Ross. Sunt fericit că-mi vei fi tată vitreg, spuse el întinzând mâna.

— Mulțumesc, Jay, răspunse Ross cu lacrimi în ochi, îmbrățișându-l strâns. Sunt foarte mândru că vei fi fiul meu vitreg.

— Ei, domnule detectiv Tracy, cred că acum e rândul tău, spuse Jenkins venind lângă ei.

— Rândul meu?

— Eu m-am achitat de partea mea, lansând propunerea. Acum, urmezi tu.

— Mie mi-a rămas partea cu sărutul, spuse el luând-o în brațe.

— Da... Și sper să te achiți de această parte în fiecare zi de-acum înainte, timp de cincizeci de ani sau și mai mult.

— Îmi convine planul. Să începem imediat!

Începură, grăbiți, să pună planul în aplicare.

Sfârșit